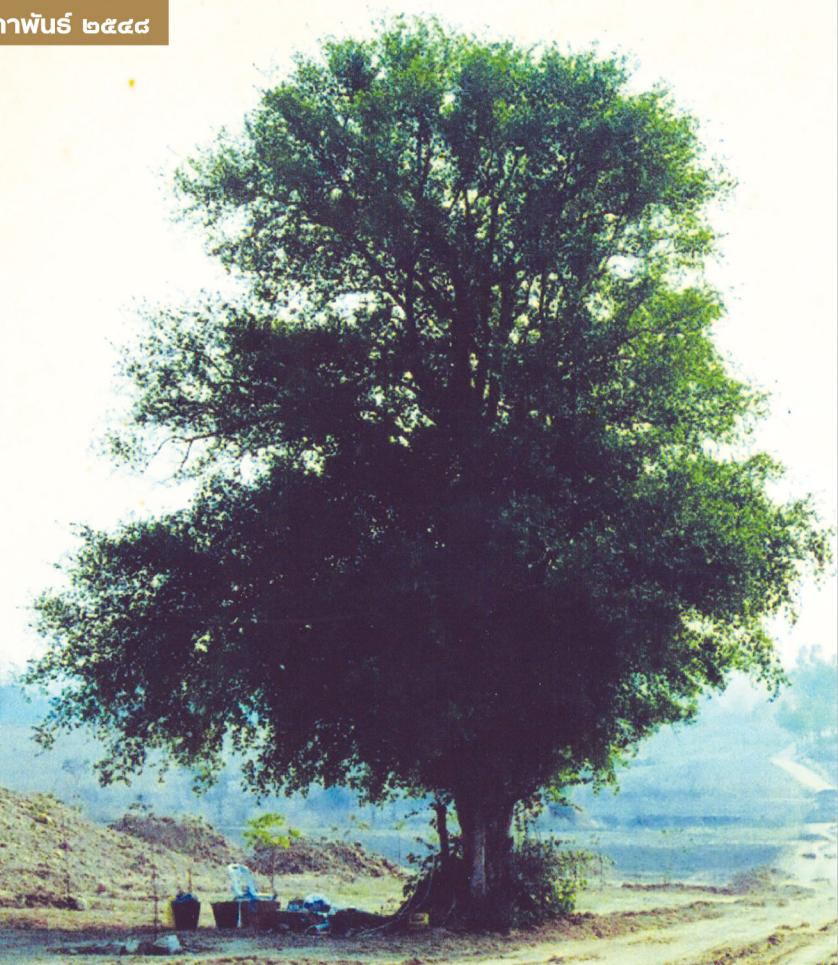

ກາພດ້າຍວັນທີ ດຕ ກຸມກາພັນນີ້ ۲۵۵۵

"ວັດເຮົານີ້ປັບລູກຕັນໄມ້ນາແປດປັ
ແຕ່ກ່ອນມັນກີເປັນກີ່ໂລ່ງແຈ່ງເປັນໄຣ ເປັນປ້າຂ້າວໂພດ
ປັບລູກແລ້ວມັນກີເປັນອຍ່າງທີ່ເຫັນ...
ອັກເນົ້ອຍົກໃຫຍ່ງກົງໂຕ ອັກເນົ້ອຍົນກົງຈະເປັນປ້າໃຫຍ່
ຄວາມດີ ຄວາມປະເພດຕິປັບປຸງບັດຂອງເຮົາ
ມັນຕ້ອງຮັບຜິກ ຮັບປັບລູກ ຮັບດູແລ້ຮັກໜ້າ"

ວັນອາກີຕິຍີທີ່ ດສ ມີນາຄນ ພຸຖຮສກຮາຊ ۲۵۵۵

ຫລວງພ່ອກົນໜາ ສູຂກາໄມ

ໃຈດີ ໃຈສບາຍ

Delivery

"ທຽບຢືນທີ່ສະບົບມາຮັມ"

ເລີ່ມ

ບ

“ນມ ຕສ්ස ກකුໂຕ ອຣໂຕ ສම්මາසමພුගුරස්ස”

ບອນບອນນ້ອມແດ່ພຣະຝູມພຣະກາຄເຈົ້າພຣະອງຄົນ້ນ
ຊື່ເປັນຝູໄກລຈາກກີເລສ ຕຮ້ສຮູ້ຂອບໃດໂດຍພຣະອງຄົວເອງ

คำกล่าวสุดดีเหตุพระคุณ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัณหา สุขกาม

วันนี้ วันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกัณหา สุขกาม ซึ่งพระภิกษุสามเณร และประชาชนได้พากันมาร่วมแสดงมุทิตาจิต ต่อองค์หลวงพ่อ

หลวงพ่อกัณหา สุขกาม เป็นบุตรของโยมพ่อกา โยมแม่ช้อน ศรีวงศ์ษา เกิดเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๓

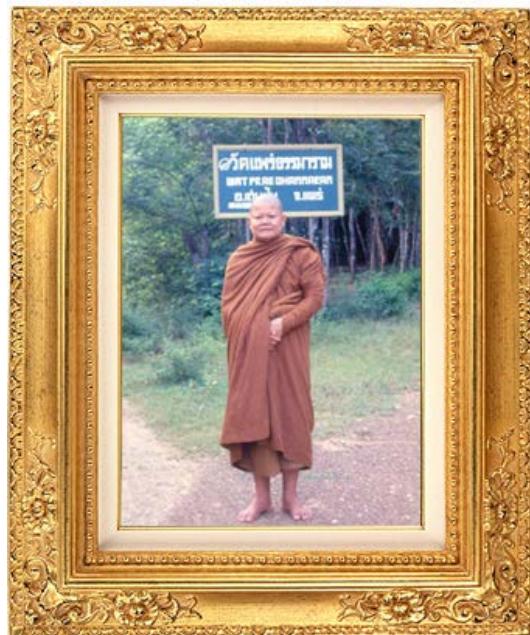

ภูมิลำเนาเดิม อยู่ที่ตำบลโนนเจริญ อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี ท่านได้บวชที่วัดสุปภูนารามวรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อพุทธศักราช ๒๕๑๓ ปัจจุบันท่านมีอายุครบ ๖๔ ปี พระราชที่ ๔

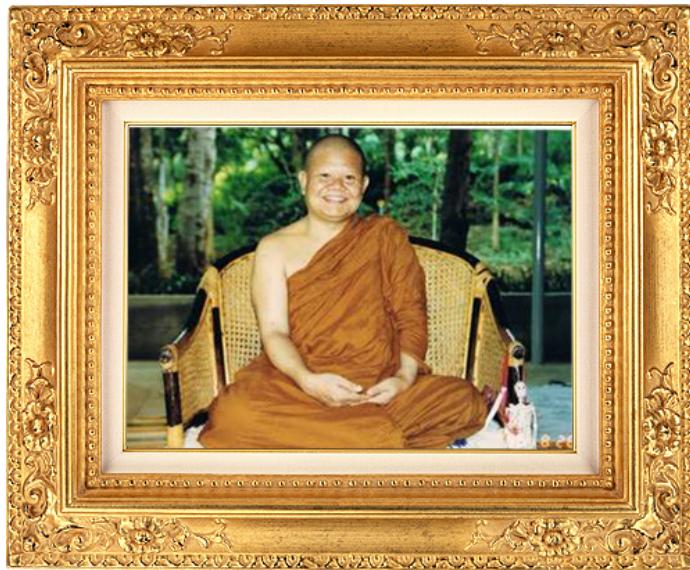

หลังออกบวชท่านได้อยู่ประพุตติปฏิบัติศึกษาพระธรรมวินัย กับหลวงพ่อชา สุภัทโภ เป็นเวลา ๓ ปี จนนั้นได้ออกธุดงค์กรรมฐาน ในทุกภาคของประเทศไทย และประเทศไทยเพื่อนบ้านใกล้เคียง ได้แก่ พม่า มาเลเซีย เขมร ลาว รวมระยะทางที่เดินธุดงค์ร่วม ๖๐,๐๐๐ กิโลเมตร

ท่านเป็นพระสูปฎิปันโน ที่ปฏิบัติปฏิบัติชอบ มุ่งมั่นรักผล พระนิพพาน ปฏิปทาที่ยึดเป็นหลักในการปฏิบัติประจำวัน ได้แก่ฉันอาหาร มื้อเดียว ไม่รับเงินรับทองไว้เป็นของส่วนตัว ไม่ฟังวิทยุ ไม่ดูโทรทัศน์ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ

หลวงพ่อกัณหา สุขกามโน เป็นเจ้าอาวาสวัดแพร่ธรรมาราม อำเภอเด่นชัย จังหวัดแพร่ มีวัดสาขาที่อยู่ในความเมตตาดูแลของท่าน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศรวมจำนวน ๓๓ วัด

เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๖ ทางวัดบวรนิเวศวิหาร ให้เจ้าคณะจังหวัด
แพร่ นำ ล้ำปาง พะ夷า เชียงรายแจ้งให้หลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโม
รับตำแหน่งซึ่งมีสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ แต่หลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโม^{ไม่}รับสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ

ดังนั้นเจ้าคณะจังหวัดจึงให้ท่านทำหนังสือยืนยันการที่จะไม่รับ
สมณศักดิ์นั้น เพื่อรายงานให้สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช-
สกลมหาสังฆปริญญากรทราบเจตนาดังกล่าว ซึ่งถ้าหากไม่มีหนังสือรับรอง
ทางเจ้าคณะจังหวัดเกรงประชาชนจะติเตียนว่า พระที่ทำคุณทำประโยชน์
ให้ประเทศชาติและประชาชน ไม่ได้รับการดูแลจากทางคณะสงฆ์
ซึ่งหลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโมท่านรับเป็นเพียงพระอุปัชฌาย์ เพื่ออำนวยความ
สะดวกในการบวชพระให้แก่ลูกหลานได้สืบทอดพระพุทธศาสนาเท่านั้น
"หลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโม จึงได้ขอว่าเป็นพระผู้ที่ไม่รับสมณศักดิ์ไดๆ..."

—————
๔๙—————

หลวงพ่อภัณฑา สุขกามो เป็นพระสูปปฏิปันโน ยึดพระธรรมวินัยเป็นหลัก มุ่งหวังประโยชน์ส่วนรวม เป็นกälliyamมิตรกับทุกศาสนา เพราะพระศาสนาทุกศาสนา�ุ่งกระทำความดี ซึ่งทุกศาสนาแตกต่างกันเพียงแต่ชื่อเท่านั้น

ในสมัยที่ประเทศไทยยังมีปัญหาเรื่องคอมมิวนิสต์อยู่นั้น หลวงพ่อภัณฑา สุขกามो ได้วางตัวดีมาก ท่านเน้นพระธรรมวินัยเน้นมรรคผลนิพพานโดยเฉพาะ ไม่เข้าข้างฝ่ายใด ไม่ว่ารัฐบาลหรือคอมมิวนิสต์ท่านมีคติที่ว่า ถ้าเข้าข้างคอมมิวนิสต์ รัฐบาลก็จะจับ ถ้าหากเข้าข้างรัฐบาล คอมมิวนิสต์จะฆ่า ดังนั้นท่านจึงได้เดินตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดซึ่งเป็นที่ยอมรับและเห็นดีด้วยของทุกคน

หลวงพ่อภัณฑา สุขกามो ท่านได้ใช้เวลาช่วยเหลือสังสอนญาติโยมในการประพฤติปฏิบูติธรรมทางภาชนะเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่จังหวัด แพร่ อุตรดิตถ์ เชียงใหม่ พะเยา น่าน สุโขทัย แม่ฮ่องสอน ตาก นครสวรรค์ ตลอดจนชาวกรุงเทพมหานคร อุบลราชธานี ปทุมธานี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี และจังหวัดอื่นๆ

ปัจจุบันท่านพำนัก ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม... ตำบลวังหมี อำเภอวังน้ำเยีย จังหวัดนราธิวาส ท่านได้สร้างสถานที่นี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคน จากทุกภาคส่วนของประเทศไทยและจากต่างประเทศได้เข้ามาประพฤติปฏิบูติธรรมร่วมกัน ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมารามแห่งนี้ ทั้งภาครัฐและเอกชน อาทิ สถาบันการปกครอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคลากรทางการแพทย์และการสาธารณสุข ตำรวจ ทหาร กกต. กระทรวงยุติธรรม นักเรียนนักศึกษา จึงถือว่าสถานที่แห่งนี้เป็นประโยชน์

ต่อส่วนรวมอย่างมากอีกทั้งได้ช่วยพัฒนาสิ่งปลูกสร้างของโรงเรียน หน่วยงานป้าไม้มีเพื่อเป็นการดูแลป้าไม้มีและสัตว์ป่านานาพันธุ์

นอกจากนั้นหลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโนได้พาลูกหลานร่วมสร้างตึกผู้ป่วยโรคสมอง โรคหัวใจ โรคไต และห้องประชุมความเป็นเลิศทางการแพทย์ ให้กับโรงพยาบาลราชนครราชสีมา ซึ่งปัจจุบันตึกดังกล่าวได้ดำเนินการใกล้แล้วเสร็จ

และในโอกาสวันคล้ายวันเกิด หลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโน... ข้าพเจ้า นายไพรัตน์ ลิ่มสกุล นายอำเภอวังน้ำเยี่ยว เป็นตัวแทนชาวอำเภอวังน้ำเยี่ยว ตัวแทนจังหวัดนครราชสีมา และเป็นตัวแทนประชาชนจังหวัดบุษราคัณหลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโน ผู้เกิดมาทำแต่ความดี เป็นผู้ให้ และเป็นแบบอย่างที่ดีของประชาชนชาวไทย

ด้วยอำนาจการมีของพระพุทธเจ้า อำนาจการมีของพระธรรม อำนาจการมีของพระอริยสงฆ์ โปรดดลบันดาลให้หลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโน มีสุขภาพแข็งแรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร แก่กุลบุตร กุลธิดา ลูกหลาน และประชาชนชาวไทย

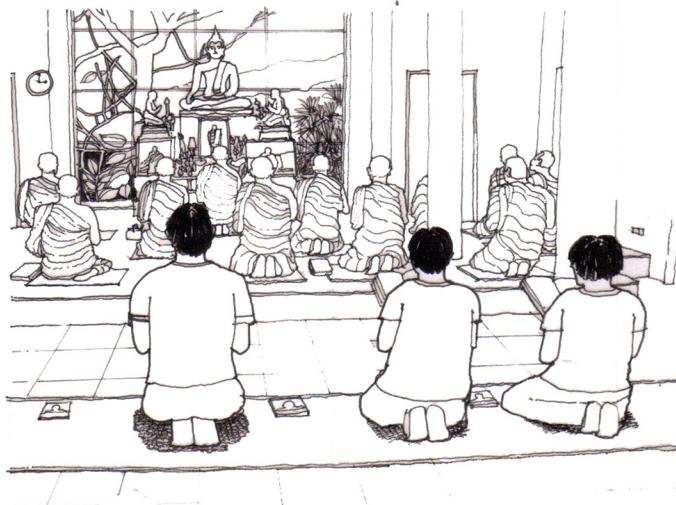
ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมกราบมัสการหลวงพ่อภัณฑ์ สุขกามโน ด้วยความเคารพอย่างสูง ขอให้ทุกท่านกล่าวคำว่า “สาธุ” พร้อมกัน ๓ ครั้ง

...สาธุ..... สาธุ..... สาธุ.....

สารบัญ

๑. โอวาทธรรมในวันถวายมุทิตาสักการะ ๕ มีนาคม ๒๕๖๖	๑
๒. ความดีนั้นทุกท่านทุกคนต้องปฏิบัติตัวยตนเอง	๑๑
๓. การสร้างบารมี	๑๔
๔. ธรรมะภาคปฏิบัติ	๑๖
๕. ทางสายกลาง	๑๘
๖. ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ จากปัจจัย	๑๙
๗. กฎระเบียบพระภิกษุสามเณรที่จะมาพักประพุติปฏิบัติ	
ณ วัดป่าทรพย์ทวีธรรมาราม	๒๙
๘. "ผู้ปฏิบัติ" อันตรายต่อพระมหาธรรม...	๓๔
๙. แนวขั้นบารมี	๓๗
๑๐. ระเบียบข้อวัตรปฏิบัติสำหรับผู้ที่จะมาพักปฏิบัติธรรม	
ณ วัดป่าทรพย์ทวีธรรมาราม	๕๐
๑๑. ระเบียบปฏิบัติสำหรับนักเรียนที่มาปฏิบัติธรรม	๕๔
๑๒. สภาธรรมรัมกับการยอมรับความเป็นจริง	๕๙

โอกาสธรรมในนันท์วายุที่ต้าสักการะของพ่อแม่ครูอาจารย์

๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

วันนี้เป็นวันพิเศษที่พระภิกขุสามเณรญาติโภมพุทธบริษัททั้งหลาย
ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศได้มาร่วมรวมกัน เนื่องจากเป็นวัน
ครบรอบอายุ ๖๓ ปีของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์...

การเกิดเป็นมนุษย์ของทุก ๆ คน พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นสิ่งที่
ประเสริฐทุกคนมีโอกาสที่จะสร้างความดีสร้างคุณธรรม... เป็นโอกาสที่
สำคัญมาก ๆ ๆ

คนส่วนมากยังมองไม่เห็นความสำคัญในการเกิดมาเป็นมนุษย์
ซึ่งเป็นลิ่งที่ประเสริฐสูงสุด

การเกิดเป็นมนุษย์ของคนเรานี้มันสำคัญมากนนน ระบบสมอง
สติปัญญา ความสามารถ ศักยภาพ เหมาะสมที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม
เพื่อบรรลุธรรม ตรัสรู้ธรรม อุปนิสั�โนมิที่เหมาะสม สิ่งแวดล้อม
เหมาะสมแก่การฝึกการหัดที่จะเกิดสมาธิ เกิดปัญญา มีความเกิด มีความแก่
มีความเจ็บ มีความตาย ความพลัดพราก เป็นเครื่องหมายให้เรารู้จักรู้แจ้ง
มองไปทางที่ไหน ๆ ก็ล้วนแต่เห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตาย ความพลัดพราก

ถ้าเราจะมองให้เกิดปัญญา ก็ย่อมเกิดปัญญาได้ เปรียบเสมือนเทวทูตทั้ง ๔ ค่อยมาบอ健全มาเตือนเรานะ

ทรัพย์สมบัติที่ทุกคนจะได้รับพร้อมกับความเกิด ได้แก่ ความเจ็บไข้ไม่สบาย มีความเจ็บไข้ต่าง ๆ นานา มีความแก่ มีความชราไปตามอายุขัย แม้เราจะบริโภคอาหาร พักผ่อน ความแก่เต่าชรามันก็แก่ไข้ไม่ได้ ความตายมีกับคนทุกคนที่เกิดมาไม่ว่าเด็กผู้นั้นจะเป็นใคร คนรวยคนจน เจ้าฟ้าพระมหาปติริย์ นักธุรกิจ ชาวไร่ชาวนา ก็หลีกหนีไปไม่ได้ ตัวของเรา ทุก ๆ คนก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกันนะ

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเราได้แก่โลกธรรมทั้ง ๘ ประการ มีลักษณะ เชื่อมลาภ มียศ เชื่อมยศ สรรเสริญ นินทา สุข ทุก ๆ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเราตลอดเวลาナン ทุกคนจะหลีกเลี่ยงไปไม่พ้น

ถ้าเราภารณาพิจารณาให้จิตใจของเราก็เกิดปัญญา สิ่งนี้ก็จะเกิดคุณ ถ้าเราไม่ได้คิดพิจารณาจิตใจของเราก็จะมีแต่โทษ ถ้าเรารู้จักภารณา รู้จักพิจารณาสิ่งเหล่านี้มันจะนำศีล นำสามาธิ นำปัญญาเกิดขึ้นแก่ใจของเรา ทุกท่านทุกคนเกิดมาในโลกนี้ จะหลีกหนีโลกธรรมนี้ไปไม่ได้ พระพุทธเจ้า ท่านถึงให้เราหนีด้วยปัญญา ไม่ให้ไปแก่ภายนอก ให้มาแก่ที่จิตที่ใจของเรา

การสร้างความดี การสร้างคุณธรรม พระพุทธเจ้าท่านให้เรามาแก้ ที่ใจของเรา แก้ที่การกระทำของเรา เพราะปัญหาต่าง ๆ ทั้งหลายทั้งปวง ที่มันเกิดขึ้นมันอยู่ที่ตัวของเราเองนะ ไม่มีใครมาดลบันดาลให้เรา

เรื่องการประพฤติปฏิบัติมันเป็นเรื่องเฉพาะตน ไม่มีใครที่จะประพฤติปฏิบัติ ทดแทนกันได้

เราจะเป็นคนบุญก็เพราะเราทำเอง เราจะเป็นคนบาปก็เพราะเราทำเอง จะเป็นคนจนทุกข์ยากลำบาก จะเป็นคนรวยก็เพราะการกระทำของเรางานนี้ เราจะไม่ได้บรรลุธรรมก็เพราะเราทำเอง เราจะได้บรรลุธรรมก็เพราะเราทำเอง ทุกอย่างมันจะเป็นไปตามกฎแห่งกรรม

พระพุทธเจ้าที่เกิดมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าท่านก็ต้องสร้างบารมีของความที่จะเป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันตสาวกท่านก็มาสร้างบารมีของท่านที่จะเป็นพระอรหันตสาวก ไม่มีครามปฏิบัติให้ท่านนะ

มีความเห็นมีความเข้าใจ เชื่อว่าทำดีได้ดี พูดดีได้ดี คิดดีได้ดี นี้เป็นโอวาทพระปฏิโมกข์ของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ไม่ว่าองค์ไหนจะมาตรฐานรู้คำพูดคำสอนนี้ก็ตรงกันหมด คือ “การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตใจให้ขาวรอบ”

ถ้าทุกคนทำตามโอวาทของพระพุทธเจ้า การไม่ทำบาปทำแต่ความดี ชีวิตนี้จะมีแต่ความเจริญไม่มีคำว่าตกต่ำ มันจะตกต่ำไปไม่ได้ การประพฤติการปฏิบัตินี้ไม่มีการเลือกซึ่นวรรณะ ไม่มีคำว่าผู้หญิงผู้ชาย เด็ก ๆ คนหนุ่ม คนสาว คนชรา ทุกคนปฏิบัติได้เหมือนกันหมด เพราะหัวใจของทุก ๆ คน มันไม่มีความแก่ มันไม่มีคนหนุ่มคนสาว มันไม่มีผู้หญิงผู้ชาย มันเป็นหัวใจที่ว่างเปล่าแต่�ุ่งย์เราคนเรานี่มาเอาร่างกายมาเป็นตัวเรามันเลยมีปัญหา การประพฤติการปฏิบัติถึงไม่ได้เลือกซึ่นวรรณะ ไม่ได้เลือกกาลเลือกเวลา

อยู่ที่ไหนก็ประพฤติปฏิบัติได้หมด พระพุทธเจ้าท่านให้เรามาปฏิบัติที่จิตที่ใจ เพราการกระทำต่าง ๆ ที่เราทำไปมันออกจากจิตจากใจ กายมันไม่รู้เรื่องอะไรหรอก สั่งให้เค้าทำอะไรมันก็ทำอย่างนั้น "ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว..."

พระพุทธเจ้าท่านมีเมตตาต่อเรา วางหลักวางแผนในการดำรงชีวิต อันประเสริฐ ท่านไม่ให้พวกราทั้งหลายพาภันทำตามใจตัวเองนะ ความชอบใจก็อย่าทำถ้ามันไม่ถูกต้อง ความไม่ชอบใจก็ต้องทำถ้าสิ่งเหล่านั้นมันถูกต้อง ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติตามธรรม ถ้าเราฝืนทำลงไปสิ่งเหล่านั้นต้องก่อความเดือดร้อนแก่เราแน่นอน มันไม่ถึงแก่เรารอย่างเดียว มันยังต้องเดือดร้อนถึงคนอื่นอีกนะ

พระพุทธเจ้าตรัสสูตรรูปท่านให้เลิกทาส ไม่ถือชั้นวรรณะ ไม่ถือชาติ ถือตระกูล เพราะความดีนั้นเป็นสิ่งที่ปฏิบัติแล้วนำทุกคนเข้าถึงความสุข ความดับทุกข์ได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นคนจนหรือรวย ถ้าเราทุก ๆ คนปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนทุกคนได้ดีหมด ท่านให้เชื่อมั่นในความดี ตั้งมั่นในความดี ก้าวไปด้วยความดี ทำความดียังไม่ให้ติดตือก

คำว่าติดหมายถึงว่าไปไม่ได้ ถ้าไปไม่ได้มันก็อยู่ที่เก่า...

ที่เก่าก็หมายถึงอดีต ชีวิตคนเรามันเปลี่ยนไปทุกวัน มันจะอยู่กับอดีตไม่ได้ คนเราถ้าจิตใจมั่นว///กวนอยู่กับเรื่องอดีตไม่กี่วันก็ได่อน ก็เป็นโรคประสาท ไม่ว่าจะเป็นครมันไม่เลือกหน้านะ ทำดีก็เพื่อจะเสียสละเพื่อจะปล่อยเพื่อจะวาง

สิ่งที่ผ่านมาแล้ว ๆ นะ มันจะดีหรือชั่ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า มันแก้ไขมันไม่ได้ ให้เราเป็นคนผลิต ถ้าอันไหนมันทำให้เราทุกข์ ทำให้เรา มีปัญหา เราจึงแล้วเราต้องจำ เพื่อจะเอาอดีตที่ผ่านมา เอามาฝึกตัวเอง พัฒนาตัวเอง วันนี้ต้องดีกว่าเมื่อวาน เป็นกระบวนการของที่เดินหน้า อย่างเดียวไม่ถอยหลังเค้าเรียกว่า “ตกระแสพระนิพพาน”

เรามาแก้ไขจิตใจของเรา กายวารจากของเราในปัจจุบันให้มันเต็มที่ ด้วยความตั้งอกตั้งใจตั้งอยู่ในความไม่ประมาท มีความสุขมีความพอใจ ในการกระทำในการประพฤติปฏิบัติไม่มองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเรานะ เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เป็นการกระทำที่สุดแห่งกองทุกข์ ทั้งหลายทั้งปวง

มนุษย์ทั้งหลายนี้ที่ยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติแก้จิตแก้ใจของตัวเอง ว่างตามความอยาก ถ้าไม่ต้องการก็ไม่ทำ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า สิ่งเหล่านี้แหละ มันทำให้เรามีปัญหาเกิดปัญหา ท่านให้เราภักนมาเน้น ที่จิตที่ใจ เพื่อเป็นผู้เห็นภัยในวัฏฐสงสาร

พระพุทธเจ้าท่านตรัสบอกทุกคนว่าชีวิตนี้เป็นชีวิตที่ประเสริฐนนະ เกิดมาเพื่อกระทำแต่ความดี เพื่อเสียสละ ไม่พากันมาติดสุขติดสบาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เมื่อรังยั่งยืน เปรียบเสมือนที่เราบริโภคอาหาร บริโภคตอนเช้า ถึงตอนเที่ยงตอนบ่ายถ้าเราไม่บริโภค อีกมันก็เห็นอยู่มันก็หิวอีก "มันไม่จีรังยั่งยืนนะ

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา เป็นวัตถุอย่างหนึ่ง ประกอบด้วยดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ เป็นวัตถุที่เราเอามาใช้งานเท่านั้น

คนเรามีอายุขัยส่วนใหญ่ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ทุกคนก็ต้องจากร่างกาย นี้ไป ถึงแม้มิ่อยากจากก็ต้องจาก ถ้าเรามาติดในร่างกายนี้ก็ชื่อว่า... "เราเป็นคนหลงวัตถุ" หลงบ้าน หลงลูก หลงหวาน หลงทรัพย์ หลงสมบัติ สิ่งต่าง ๆ ล้วนแต่มันไม่จริงยังยืน สิ่งเหล่านี้มันมีความจำเป็นที่จะให้เรา ทั้งหลายแสวงหา เพราะมีความจำเป็นต่อพวกเราที่จะได้สร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม

ทุกคนถือว่าเป็นภาระเป็นหน้าที่ที่เราจะต้องแสวงหา เพราะเรามี ร่างกายที่จะต้องรับภาระต้องบริหาร แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราติด ในความสุขเพียงแค่นี้ ให้อาร่างกายนี้ มารักษาศีล เอาอาร่างกายนี้ มาทำสามาธิ ปฏิบัติธรรม เพื่อจะได้พัฒนาจิตใจของเรา เพราะใจของเรา นี้ ยังไม่ได้เดินทางสายกลาง เดียวไปซ้าย เดียวไปขวา

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาท... อย่าได้มองข้ามปฏิปทาของตนเองในชีวิตประจำวัน ถ้าเราคิดผิดนิดหน่อย ก็บำเพ็ญน้อย ถ้าคิดผิดมากก็บำเพ็ยมาก

สำหรับญาติโยมพระพุทธเจ้าท่านก็ให้เรา กันรักษาศีล ๕ วันพระให้พากันรักษาศีล ๕ ศีลอุโบสถ

การรักษาศีลก็คือการรักษาพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าก็คือศีล
ศีลก็คือพระพุทธเจ้า ถ้าเราไม่ชอบศีล ก็คือไม่ชอบพระพุทธเจ้า

ถ้าใจของเรามันกลัวการรักษาศีลแสดงว่าใจของเรามีเปรต มีผี
มีสุรกาย อญ្យในใจของเรา

ศีลเป็นสิ่งที่ประเสริฐนะ...

คนที่คิดว่าการรักษาศีลนั้นมันขัดต่อการทำมาหากิน เพราะเรา
ต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ถ้าเรา.rักษาศีลแล้วเราจะทำมาหากินได้อย่างไร
มันเป็นการลิดرونสิทธิ์ในการดำรงชีพในการทำมาหากิน ไม่สะดวก
ไม่สบายนการทำงาน ความคิดอย่างนี้มันเป็นความคิดที่เข้าใจผิดนะ

ถ้าเราเป็นคนรักษาศีล ตัวเราเป็นศีล ตัวเราก็เป็นพระ เรตติ้ง
ของความเป็นมนุษย์ของเราก็สูงขึ้น ทุกคนก็รักเคารพนับถือ การทำมา
หากินของเรามันก็สะดวกมันก็ง่ายสบายขึ้น เรายังไม่เข้าใจเอง

การเกิดมาเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการไม่ทำตามใจตัวเอง
ตามอารมณ์ตัวเอง เอาธรรมเป็นใหญ่ เอาธรรมเป็นประธาน

พระพุทธเจ้าท่านไม่ปฏิบัติตามจิตใจตัวเองถึงเรียกว่าตรัสรู้นะ
เมื่อตรัสรู้แล้วท่านถึงมีความสุข เสวยวิมุตติสุขตั้งแต่วันเพ็ญวิสาขเดือน ๖
ตลอดถึงต้นขันธปรินิพพาน ไม่มีความทุกข์อะไรอีกเลย เราปฏิบัตideinตาม
รอยของพระพุทธเจ้าเรา ก็ต้องเอาอย่างท่าน

พระพุทธเจ้าท่านปฏิบัติเป็นตัวอย่างให้แก่เรา มีบริขาร ดำเนินชีวิต ผ้านุ่งผ้าห่ม สังฆาฏิ บารตร ๑ ใบ รองเท้ากีไม่ทรงใช้ ร่มกีไม่มี ตั้งแต่ ออกบวชจนถึงสิ้นเดือนธันวาคม พานอาหารเสวยวันหนึ่งเพียงหนเดียว ไม่มีบ้านที่นอนเหมือนกับเรา เอาพื้นดินเอาป่าเป็นที่บรรทม ท่านไม่ทำ ตามใจ ไม่เอาความสุขจากวัตถุ ใจก็สงบ ใจก็เย็น ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งหมด พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้เสียสละไม่ติดสุข ชี้เกียจไม่เป็น ถ้าชี้เกียจเป็นกีไม่ใช่พระพุทธเจ้า

พวกเราทั้งหลายนั่งยังพากันชี้เกียจ ติดสุขติด俗界 ติดชี้เกียจ

เราทุกคนมาคำนวณชีวิตของตัวเอง ถ้าหากเรามิได้สร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม ชีวิตที่เกิดมาก็เสียชาติเกิด

การประพฤติการปฏิบัติธรรมมันไม่เกี่ยวกับเป็นคนรวยเป็นคนจน การปฏิบัติธรรมก็คือการปฏิบัติธรรม ทุกคนปฏิบัติได้เหมือนกันหมด ทำดีมันทำได้ทุก ๆ คน ถ้าเราเป็นคนดีถึงจะรวยจะจนทุกคนก็รักเคารพ นับถือทั้งนั้น ดูตัวอย่างพระมหาภัตtriy์ที่เป็นใหญ่ในแผ่นดินยังต้องเคารพ ในพระพุทธเจ้าในพระอรหันต์ผู้ไม่มีอะไรเลย เพียงแต่เป็นเพียงคนขอทาน คนหนึ่งธรรมดาก็แต่่ว่ามันไม่ใช่ธรรมดาก็ เพราะว่าเป็นการทำที่สุดแห่ง ความทุกข์...

สมมติว่าเรารวยเป็นมหาเศรษฐี หรือว่าจบปริญญาเอกหลาย ๆ ใบ มันก็ยังดับทุกข์ไม่ได้ยังแก่ปัญหาตัวเองไม่ได้เท่ากับการที่เรามาแก้ที่จิตที่ใจ มากปฏิบัติที่จิตที่ใจ เดินตามรอยบาทของพระพุทธเจ้าที่ได้มีเมตตาสั่งสอน

คนเรานี่แหละ แบลกดี เกิดมามีแต่จะเอา รักษาศีลก็ถ้าม่วง
เราจะได้อะไรในการรักษาศีล เราทำวัตรสวัสดิ์เราจะได้อะไรจากการ
ทำวัตรสวัสดิ์ ไม่รู้จักคำว่าเสียสละเลย

พระพุทธเจ้าท่านให้เรารักษาศีลเพื่อเสียสละ ละตัวละตน
 เพราะเรานี้มันมีปัญหา เราต้องมาแก้ปัญหาด้วยการละตัวละตน

ความอยากรู้ความต้องการนี้มันเผาชีวิตจิตใจของทุก ๆ คนยิ่งกว่า
 กองเพลิงที่ใหญ่ที่เราเห็นมันใหม่ที่เรารู้เราเห็น เรายังไม่ตายมันก็ถูกเผาแล้ว

ใจของเรา มันวิ่งอยู่ตลอดเวลา ไม่หยุด ไม่เป็นตัวของตัวเอง
 ถูกความอยากรู้อย่างง่ายๆ ไม่สมบูรณ์ เพราะใจไม่หยุดไม่เย็น

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนคิดว่า... ถ้าเรารวยเป็นมหาเศรษฐี
 ใจเรามีส่งบenteemไปด้วยความอยากรู้ ความโลก จะมีความสุขไหม..?
 มันไม่มีความสุขมันมีแต่ความเร่าร้อน

ถ้าจะพูดตรง ๆ ก็คือ ชีวิตของเรากำลัง “บ้า” ตั้งอยู่ในความหลง
 ถ้าเราตั้งอยู่ในศีลธรรม แม้แต่เศรษฐกิจจะพอเพียงชีวิตของเราก็จะมี
 ความสุขได้

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราหลงวัตถุ ถ้าเราไปมองวัตถุว่าคนนั้นรวย
 คนนั้นอย่างนั้นอย่างนี้ มันไม่ถูก

การสร้างคุณธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าทางวัตถุ...

ทุกท่านทุกคนพระพุทธเจ้าให้พึงการกระทำของตน พึงความดีของตัวเองซึ่งว่าพึงพระรัตนตรัย ไม่ต้องขอ ไม่ต้องอ้อนวอน เพราะเราไม่ใช่ลูกหลานชูชก (อีตาพราหมณ์ห้องใหญ่ ๆ) เข้าหาธรรมะภาคปฏิบัติ ปืนเรามองดูหน้าตาคนอื่นแก่เเต่ถ้าเรามองอีกปีหน้าก็ยังแก่ขึ้นอีก บางคนก็อาจจะพยายามได้

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาเราไม่ให้เราตั้งอยู่ในความประมาท พัฒนาจิตใจของเรา ให้หลุดจากพันธนาการให้ได้

ขออนุโมทนา กับพระภิกษุสามเณร ญาติโยมผู้มีเกียรติทั้งหลาย ทุกคนได้มองเห็นสิ่งที่ประเสริฐที่พ่อแม่ครูบาอาจารย์เดินตามรอยพระพุทธเจ้า เห็นว่าชีวิตท่านมีคุณค่าต่อโลกจึงพาภันมาจากทิศทั้ง ๔ ทั้งจากต่างประเทศในประเทศไทย

ด้วยอันใจคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสัngha ขอให้สุขภาพแข็งแรง การงานอุ่นใจเข้าถึงความดี ถึงคุณธรรม บรรลุธรรมเข้าถึงพระนิพพานด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

เข้าวันอุปการที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ความดีนั้นทุกท่านทุกคนต้องปฏิบัติด้วยตนเอง

ชีวิตของเราทุก ๆ คนถือว่าเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เพื่อสร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม เพื่อเกิดมาเพื่อเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ เป็นผู้ที่ตั้งมั่นในศีลในธรรม เป็นผู้ที่มีความยั่น รับผิดชอบ มีความสุขในการทำความดี มีความสุขในการทำงาน การสร้างความดี สร้างบารมี

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุก ๆ คนมาปฏิบัติที่ตัวเอง มาแก้ไข ใจของตัวเอง มาแก้ไขคำพูดของตัวเอง มาแก้ไขการกระทำของตัวเอง เพื่อตั้งมั่นในความดี ผลที่ได้รับก็คือได้หั้งทรัพย์และได้หั้งอริยทรัพย์

เราทุกคนที่จะปรารถนาอ่อนหวานขอร้องสิ่งเหล่านั้นก็ไม่อาจเป็น ตามที่เราอ้อนหวานขอร้องได้ สิ่งที่ดี ๆ สิ่งที่ประเสริฐนั้นย่อมเกิดขึ้นจาก การประพฤติพร้อมทั้งกาย วาจา ใจของเราเอง

ความรู้ความเข้าใจของเรานั้นมันมีน้อยมากกับเราพอสมควร แต่สิ่งที่สำคัญคือการประพฤติปฏิบัติของเราเอง

ความดีนั้นทุกท่านทุกคนต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่มีใครที่จะทำแทน ปฏิบัติแทนเราได้ เปรียบเสมือน "อาหาร" ทุก ๆ คนต้องรับประทานเอง

ความดีความถูกต้องทุก ๆ คนก็ต้องรับผิดชอบในตัวของเราเอง เราไม้อาจไปโทษคนโน้นคนนี้ได้

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราเป็นคนที่รับผิดชอบ อดทนขยันหมั่นเพียร อดทนเดินตามทางสายกลาง เอาความดีเอาความถูกต้อง เป็นที่ตั้ง

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราตั้งอยู่ในความประมาท เพราะคนเราทุก ๆ คนมั่นขอบติดในความสุข ความสะดวกสบาย มั่นเลยเกิดเป็นความประมาท ไม่ได้ปรับปรุงแก้ไขจากของตัวเอง สุดท้ายเราก็ย่อมเป็นคนยากลำบากจนทั้งทรัพย์ ข้าวของเงินทอง ลาภ ยศ สรรเสริญ จนทั้งความดี จนทั้งคุณธรรม

เราทุกท่านทุกคนจะไปโทษใคร เพราะตัวเราเองตั้งอยู่ในความประมาท ไม่มีสติ ไม่มีสัมปชัญญะ คนเราเมื่อขาดสติขาดสัมปชัญญะ ปัญหาต่าง ๆ ย่อมเกิดขึ้นแก่เราแน่นอน

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนก้าวไปด้วยความดี ในชีวิตประจำวัน เอาความดีเป็นที่ตั้ง เอาพระรัตนตรัยเป็นที่ตั้ง

พระรัตนตรัยคืออะไร...?

พระรัตนตรัย คือ ความไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง

พระรัตนตรัย คือ ศีล คือ ธรรม คือ คุณธรรม

คนเราถ้าทำตามใจของตัวเองนั้นมันเป็นสิ่งที่สร้างปัญหา ก่อทุกข์ ก่อโหะ ก่อเรื่อง ก่อภัย

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราคิดว่า ถ้าเราตั้งมั่นในพระรัตนตรัย เราจะขาดอิสรภาพ มันเป็นการลิดรอนสิทธิ์ ลิดรอนความสุขของเรา ที่จะได้รับในชีวิตประจำวัน

เรามีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง มีอัตตาตัวตน เรา yang ไม่เข้าใจ เรายังมีความคิดเห็นอย่างนี้ มีความเข้าใจอย่างนี้ คิดว่าธรรมะ มันลิดรอนสิทธิ์หรือการทำมาหากินของเรา "เราทำตามใจของเรา ทำตามความอยากของเรา ย่อมมีปัญหาแน่นอน..."

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราเอาความดีเป็นที่ตั้ง...

จุดปุ่งหมายของการเรียนการศึกษา ก็เพื่อให้เรารู้ เพื่อให้เราเป็นคนฉลาด เพื่อเข้าใจเรื่องดีเรื่องชั่ว เพื่อจะได้เป็นคนดี เป็นคนเสียสละ จะได้ช่วยเหลือตนเองได้ เพื่อเป็นผู้ที่มีทรัพย์ มีอริยทรัพย์ เพื่อแพร่ความสุข แบ่งปันความสุขให้กับคนอื่น

คนเราความสุขความดับทุกข์ที่แท้จริงนั้นมันอยู่ที่ความสงบ...

ถ้าเราเป็นคนรายถ้าใจไม่สงบมันก็เป็นทุกข์ ถ้าเราเป็นคนจนถ้าใจไม่สงบมันก็ทุกข์

ความสุข ความดับทุกข์ของคนนั้นอยู่ที่ใจสงบ... ถ้าจะให้ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการของเรานั้นมันเป็นไปไม่ได้

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนฝึกใจให้สงบ มีสติสัมปชัญญะ มีความสุขในการทำงาน ทุกอย่างต้องมาแก้ที่ตัวของเรามด

คนเรามี ๒ คนขึ้นไป เราต้องเป็นผู้ให้เป็นผู้เสียสละ เราจะไปเอา ความสุขความดับทุกข์จากผู้อื่น เราต้องเป็นผู้ให้ก่อน ชีวิตของเรา ถึงจะมีความสุข ครอบครัวของเราถึงจะมีความสุข

เราพยายามมาแก้ที่ตัวเรารอย่างเดียว ปัญหาต่าง ๆ มันก็จะไม่เกิดขึ้น เราอย่าไปคิดว่าเราแก้ตัวเองเราเก็บเสียเปรียบ อย่าไปคิดอย่างนั้น...

เราต้องเข้าใจคำว่าพ่อ คำว่าแม่... "พ่อ แม่" เป็นผู้เสียสละ เป็นผู้ให้ ให้หักพาล หักวาจา หักจิตใจ

มนุษย์ที่มีปัญหาเกิดจากเราคิดว่าเราเกิดมาเพื่อเป็นผู้อา... เป็นผู้อาบันคิดหนัก บันป่วย บันทิว บันเครียด

เราเกิดมาในโลกนี้เรายอมดำรงชีวิตด้วยปัจจัย ๔

พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เรามีสติสัมปชัญญะ เพราะว่าใจของเรา มันมีความโลภ ความโกรธ ความหลง มันไม่อิ่มไม่พอ มันไม่มีสติในการ ยับยั้งชั่งใจตัวเอง มันทำให้ตัวเองเป็นหนี้เป็นสิน มันควบคุมตัวเองไม่อยู่

คนเราต้องอดทนในการใช้จ่าย ในการใช้สตางค์ ไม่ใช่เห็นอะไร อย่างซื้อเราเก็บซื้อนะ

สังคมมนุษย์เราที่ดำรงชีวิตอยู่ทุกวันนี้ล้วนแต่อยู่กับเรื่องเศรษฐกิจ
เรื่องทำมาหากิน ถ้าเราไม่มีสติสัมปชัญญะในเรื่องการใช้จ่ายเราเก็บย่ออม
เป็นหนี้เป็นสินแน่นอน

การเป็นหนี้เป็นสินเป็นเหตุให้คนที่อยู่ ๒ คนขึ้นไปเกิดการทะเลาะ
วิวาทเกิดความเครียด คนกินเงินเดือนเป็นล้านก็ไม่พอใช้เพราะใจมันไม่สงบ

คนเราถ้าเงินเดือนไม่มากแต่รู้จักทำใจสงบก็อยู่ด้วยความสุข
สิ่งไหนมันจะนำความทุกข์ความเดือดร้อนให้กับคนอื่น พระพุทธเจ้าท่าน
ให้เราแก่ไขตัวเอง ไม่ใช่แก่ไขคนอื่นนะ

อย่างมุขที่จะนำเราไปสู่ความเดือดร้อนนั้นได้แก่ พากเหลา
พากเบียร์ พากเล่น พากเที่ยว ไม่ว่าใครถ้าไปเกี่ยวข้องแล้วผู้นั้นก็ย่ออมเกิด
ปัญหาแน่นอน

ผู้ที่เกี่ยวข้อง...พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่านี้เป็นอย่างนี้ไปสู่ความทุกข์

พระพุทธเจ้าท่านให้เราสามารถให้ตั้งใจละเว้น ไม่ทำในสิ่งเหล่านี้
แม้แต่เพื่อนฝูงของเราทำ เราก็เฉย ๆ อย่าไปยินดี เพราะเรายุ่งในโลกนี้
ก็ย่ออมมีทั้งคนดีคนชั่ว

ทุก ๆ อย่างมันสำคัญอยู่ที่ตัวเรา... สำคัญอยู่ที่ตัวเราตั้งมั่น
ในความดี ตั้งมั่นในความถูกต้อง

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุก ๆ คนนั้นทำใจให้สงบ ฝึกปัลงใจ
ฝึกปล่อย ฝึกวาง ไม่ต้องวิตกกังวล มั่นจะรวยก็ซ่างมั่น มั่นจะจนก็ซ่างมั่น

เราไม่ต้องไปทุกข์ ไม่ต้องไปเครียด ไม่ต้องวิตกกังวล เพราะความวิตกกังวล นี้เป็นสิ่งที่พากเราทุก ๆ คนจำเป็นที่จะละที่จะปล่อยที่จะวาง ยิ่งเรา ปล่อยวางได้เท่าไหร่ จิตใจของเรามันก็จะดี ร่างกายของเรามันก็จะดี เราจะได้มีความสุขในการทำงาน มีความสุขในการเสียสละ

คนบางคนเป็นคนเก่งคนฉลาดละเอียดรอบคอบ แต่สิ่งที่ขาด คือไม่รู้จักปลง ไม่รู้จักปล่อย ไม่รู้จักวาง คิดมากเกิน เกิดความเครียด นอนไม่ค่อยจะหลับ

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเพิ่มการปล่อยการวางให้กับตัวเองอีก เราจะ ได้มีกำลังกายกำลังใจในการสร้างความดีสร้างบารมีและเสียสละ

คนเรา拿着ถ้าไม่สงบมันแก่ปัญหาไม่ค่อยได้หรอง...

ดูตัวอย่างที่คนเขาป่วยเป็นโรคมะเร็ง... เป็นโรคมะเร็งมาหลายปี แล้วตัวเองไม่รู้ ร่างกายก็แข็งแรงดี พ่อรู้ว่าตัวเองป่วยเป็นโรคมะเร็ง ๑ เดือน ๒ เดือนก็ทรุดลง และก็ลากจากโลกนี้ไป นึกเป็นเพราะความวิตกกังวล ความยึดมั่นถือมั่น ต้องฝึกปล่อยฝึกวางทางจิตใจทุก ๆ คน มันจะได้ เป็นปัญญาบารมีให้กับชีวิตจิตใจของเรา

คนเราทุกคนทุกท่านต้องเจริญปัญญาบารมีทุกคน เพื่อเราจะได้ ฝึกปล่อยฝึกวาง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพระพุทธเจ้าท่านบอกว่า มันเป็นปรากฏการณ์ชั่วคราวเท่านั้น มีความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ร่างกายของเราเป็นของชั่วคราว ส่วนใหญ่มีอายุไม่เกิน ๑๐๐ ปี

มันจึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องเอาร่างกายมาสร้างความดี สร้างบารมีไปทุก ๆ วัน ชีวิตของเราก็จะเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ และได้พบพระพุทธศาสนา ได้เดินตามรอยธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา-

สัมพุทธเจ้าในวันนี้ก็พอสมควรแก่เวลา

ด้วยอานุภาพแห่งคุณพระพุทธเจ้า แห่งคุณพระธรรม แห่งคุณพระอริยสัมป特ัญญา จงอำนวยอย oxy ให้ท่านทั้งหลายจงเข้าสู่มรรคผลนิพพาน ด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

เขียนอาทิตย์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๗

การสร้างบารมี

เราทุก ๆ คนนั่งมั่นสั่งสมความเคยชินมานาน มั่นติด มั่นยึด
มั่นหลงจนแก้ตัวเองไม่ได้ สิ่งที่จะแก้ไขเราได้คือตัวของเราวง
เป็นผู้ที่เห็นภัยเห็นโทษในการเรียนว่ายตายเกิดในวัฏฐังสาร ถ้าเราไม่แก้
ตัวเราเอง ครอ ๆ ก็มาแก้ให้เราไม่ได้ เพราะการประพฤติการปฏิบัติ
ในชีวิตประจำวันของเรานี้ เราทุกคนต้องแก้เองปฏิบัติเอง

การแก้ไขนั้นมั่นยื่อมยากมั่นยื่อมลำบาก มั่นต้องเหนื่ด
มั่นต้องเหนื่อย มั่นต้องเอาใจใส่รับผิดชอบ ต้องตั้งใจ ต้องสามารถ
ต้องใจเข้มแข็ง ปฏิปทาการกระทำของเรา มั่นต้องทำทุก ๆ วัน
อย่างสม่ำเสมอจนกว่าเราจะเปลี่ยนแปลงตัวของเราเองได้ ไม่ใช่ว่าเราจะทำ
ได้ในวันเดียว ต้องอาศัยการประพฤติการปฏิบัติ หลายวัน หลายคืน
หลายเดือน หลายปี

ถ้าเราทุกคนไม่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวเองจริง ๆ นั้nmันไปไม่ได้
จริง ๆ ต้องอาศัยกำลัง อาศัยปีกแข็งในการประพฤติปฏิบัตินะ

คำว่า “บารมี บารมี” นี้ หมายความถึงเราทุก ๆ คนต้องอดทน
ขัดใจตัวเอง ฝืนใจตัวเอง ไม่ตามใจตัวเอง เพราะการทำตามใจตัวเองนั้น
มีแต่จะเติมเชื้อไฟ เติมน้ำมัน เติมเพลิงไปเรื่อย ๆ หาที่จบท่าที่สิ้นไปไม่ได้

ในชีวิตประจำวันเราทุก ๆ คนน่ะ... เราทุกคนต้องมาแก้ที่จิตที่ใจ
มาแก้ที่คำพูด มาแก้ที่การกระทำ พยายามมีสติมีสัมปชัญญะ อดເອາຫນເວາ
รับผิดชอบในความดี

เราต้องอาศัยตัวเองนี้แหละเป็นผู้ปฏิบัตินะ...

เราเกิดมาเนี้ยเราเกิดเป็นคนอ่อนแ่อ อาศัยพ่อแม่เลี้ยง ทั้งน้านมทั้งข้าว
พร้อมปัจจัย ๔ ต่าง ๆ น่ะ “ความอ่อนแօของเรามันยังมีอยู่...”

พระพุทธเจ้าท่านให้เราสู้ชีวิต สู้อดสูญทุกประการ มี

**เราทุกคนต้องพึงความดี พึงการเสียสละ พึงศีล พึงธรรม
พึงการกระทำ พึงการปฏิบัติของเรา**

เราไปมีความอยากมีความต้องการมีความปราณานั้น
เราเกิดไม่สามารถที่จะมีสิ่งนั้นได้ตามปราณานั่น นอกจากราทุก ๆ คน
จะต้องพึงประพฤติปฏิบัติ ด้วยลำแข็ง ด้วยปีกแข็งของตัวเอง

คนเรา nave หนือยกายไม่เป็นไรขอให้ใจสู้ ลำบากใจไม่เป็นไร
ขอให้ใจไม่ลำบากน่ะ...

มันจะผอมกีซ่างมัน มันจะดำกีซ่างมัน เหนิดเหนืออย่างลำบาก
กีซ่างมัน มันก็ต้องอดต้องทนน่ะ เพื่อแลกกับความดี แลกกับคุณธรรม
ที่จะเกิดในจิตในใจของเรา “เราทุกคนก็จะได้ทั้งทรัพย์ได้ทั้งอภิทรัพย์...”

เราพยายามสำรวจตรวจสอบตัวเองว่า เรา มันมีความอ่อนแอกันสิ่งไหน ต้องปรับตัวเองเข้าหาธรรมะนั่น

ทุก ๆ คนต้องปฏิบัติได้ ทุกคนต้องทำได้ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราทุกคนติดความคิดของตัวเอง ติดอารมณ์ของตัวเอง ใจของเรานั้นมันตั้งอยู่ในความเพลินตั้งอยู่ในความประมาท มันผิดวันประกันพรุ่งไปเรื่อย ต้องตัดใจ ตัดกิเลสของเราให้ได้

ธรรมะไม่ใช่สิ่งที่อ่อนหวาน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ขอร้อง เป็นสิ่งที่ต้องประพฤติปฏิบัตินะ ทุกอย่างนั้นมันยอมเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งนี้มันถึงมีมันเป็นไปอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้ทุกคนห้อใจ ถ้าเราห้อใจนั้นแสดงว่าเราติดในอัตตา ติดในตัวตน ติดในความสุขทางเนื้อทางหนังนั่น แสดงว่า สติสัมปชัญญะเรามันมีน้อยหรือว่าไม่มี มันติดในตัวตนมากมันถึงเกิดความห้อใจ

พยายามมีสติสัมปชัญญะ... พยายามมีสติให้มันเร็วให้มันไว อย่างให้ความห้อใจมันมาเกิดที่เรา

เรออย่าเอาใจของเราเป็นหลัก อย่าเอาใจของเราตัดสิน

ให้เราทิ้งมันไปเลยคำว่าเรา คำว่าของ ๆ เรา คำว่าความเห็นของเรานั่น อย่าเป็นผู้มีอดีตเป็นผู้มีอนาคต พยายามทำสติสัมปชัญญะให้มันดีให้มันสมบูรณ์

การประพฤติการปฏิบัติของเรานั่นคือปัญหาเฉพาะหน้าไม่ใช่ที่โน่นที่นี่ มันคือปัญหาเฉพาะหน้านั่น เพราะความเป็นพระมันอยู่ที่ใจของทุก ๆ คน มันไม่ได้อยู่ที่อดีตไม่ได้อยู่ที่อนาคต มันไม่ได้อยู่ที่พระเจ้าพระสงฆ์หรือไม่ได้อยู่ที่ธรรมราVASATIโยม มันอยู่ที่การมีสติสัมปชัญญะอยู่ที่ใจสงบ ใจที่มีศีลมิตรอม ใจรู้จักสัจธรรมว่าเรานี้ต้องประพฤติปฏิบัติของเรางงให้ได้

ฝึกไว้ปฏิบัติไว้... ฝึกหายใจเข้าให้มันสบาย หายใจออกให้มันสบาย ควบคุมความคิดของเรา สิ่งไหนมันดีมันถึงคิด สิ่งไหนไม่ดีเราเก็บไม่ต้องคิด หรือสิ่งที่มันดีมันคิดมากเกินเราเก็บไม่คิด เพราะขันธ์ทั้ง ๕ ของเรานี้คือความปรุงแต่ง เขาเมหนาทีของเค้าปรุงแต่งนั่น ถ้าเราไม่มีสติสัมปชัญญะยังบึ้งเค้าไว้ เค้าก็ปรุงแต่งของเค้าทั้งวันนั่น

พระพุทธเจ้าท่านให้เราควบคุมตัวเองด้วยการฝึกหายใจเข้าสบายออกสบาย หรือพยายามดึงใจของเรามาอยู่กับหน้าที่การทำงาน เอาใจมาอยู่กับการทำงาน อย่าให้มันว่างงาน ถ้าว่างงานแล้วมันจะคิดเรื่อยเปื่อยของมันไป

ทำงานให้มีความสุข มีความสุขกับการทำงาน มีสติสัมปชัญญะ กับการทำงาน

คนเรานี่นั่น ถ้ามันไม่มีความสุขนี้แหลมันทุกข์นะมันเครียดนะ มันตกนรกทั้งเป็นนะ

ปัญหาเฉพาะหน้าเรายังทำไม่ได้ เราเก็บไปแก้ปัญหานาคตไม่ได้ เราต้องทำใจดีใจสบายทำใจไม่ให้มีทุกข์ให้ได้ในปัจจุบัน

ปัญหาทุกอย่างมันอยู่ที่ใจของเรานะ เราจะหนีไปไหนทำอะไร มันก็ต้องเป็นทุกข์นั่น

เราต้องปฏิบัติให้ได้แก่ให้ได้ในปัจจุบัน...

เราพยายามอยู่กับสิ่งภายนอกที่มันเป็นการเป็นงานที่มันไม่เป็นบาปเป็นกรรม เราค่อยๆ ประคองเราเข้ามาหาสามาริ ค่อยๆ ประคองมาฝึกアナปานสติ ฝึกหายใจเข้าสบายนอกสบายน เพื่อเราจะได้อยู่กับตัวเองได้ เพื่อเราจะได้มีสติมีสัมปชัญญะ จิตใจของเรางานจะมีกำลัง

ฝึกทำสามาริ ฝึกเข้าสามาริ ฝึกใจสงบ ทุก ๆ อย่างต้องตั้งใจ ทุก ๆ อย่างต้องฝึก เมื่อนบุรุษคนหนึ่งเลี้ยงโคนั่ ตอนเข้าเค้ายกโโคชีนไปบินบ้าน กลางวันก็ยกชีนบินบ้าน กลางคืนก็ยกชีนบินบ้าน กลางเวลาผ่านไปโคน้ำหนักชีนเป็นร้อยสองร้อยกิโลเค้าก็ยังยกชีนได้ เพราะเค้ายกโโคชีนบ้านเค้าทุกวัน

คนเรามันต้องอาศัยการฝึกการปฏิบัตินะ...

เราไม่เคยนั่งสมาธินาน ๆ นะเราก็ปวดแข็งปวดขา เมื่อเราทำไปทุกวัน ๆ เรา มีความสุขในการกระทำ มีความสุขในการปฏิบัติ เดียวมันจะค่อย ๆ ดีขึ้น เราไม่เคยฝึกใจให้มันสงบมันจะสงบได้อย่างไร เพราะเรามันไม่ได้ฝึก เราต้องฝึกให้ใจสงบให้ใจพักผ่อน ให้ใจเป็นหนึ่งฝึกทุกวันปฏิบัติทุกวัน

ต้องอาศัยการฝึกการหัดการปฏิบัติ เราจะเอาตามใจตัวเองไม่ได้ เอาตามอารมณ์ไม่ได้ การประพฤติปฏิบัติมันต้องปฏิบัติสมำเสมอ

การรับประทานอาหารทำไมเราทานสมำเสมอตลอดทุกวัน...?

การประพฤติการปฏิบัติของเราก็ต้องสมำเสมอ การรักษาศีลนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรมก็ต้องสมำเสมอ ต้องให้มันต่อเนื่อง เหมือนกับเราเรียนหนังสือตั้งแต่ตอนนุบาลจนกระทั่งเป็น ดร. เราก็ต้องเรียนอย่างสมำเสมอ มันถึงจะพอมีความรู้มีความเข้าใจ

การฝึกตนปฏิบัตินั้นมันถึงนำความสุขมาให้ ถ้าเราตามใจ ตัวเอง อยากทำก็ทำไม่อยากทำก็ไม่ทำ อันนี้มันเป็นสีลัพพตปรามาสมันเป็นการลูบคลำในศีลในข้อวัตรปฏิบัติ การปฏิบัติแบบนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่ามันมีแต่จะนำความเสื่อมมาให้เรา

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเราทุกคนทานอาหารกันทุกวัน
ฉันอาหารกันทุกวันนั่น ก็ต้องพากันตั้งอกตั้งใจพากันประพฤติปฏิบัติ
 เพราะชีวิตของเรามันแก่ไปทุกวัน

อย่างเราประพฤติปฏิบัติธรรมในบ้านเรา หรือว่าในที่ทำงาน
 หรือในวัดเราย่างนี้ อันนั้นมันก็เป็นส่วนของทางที่จะหล่อเลี้ยงร่างกาย
 เพื่อประทังชีวิต แต่เรื่องจิตเรื่องใจนี่สำคัญมาก เราต้องพัฒนาใจของเรา
 ไปควบคุมกับการทำภาระงานในชีวิตประจำวันของเรา ถ้าเราทำงาน
 แล้วไปทึ่งธรรมะอย่างนี้ก็เสียคน เสียพระ เราต้องทำงานเพื่อสร้างความดี
 เพื่อสร้างบารมี เดินตามรอยของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์มั่นถึงจะ
 ประเสริฐ มั่นถึงจะถูกต้อง

เราอย่าไปคิดว่าการประพฤติการปฏิบัตินั้นต้องหนนีไปอยู่ป่าอยู่เขา
 อยู่ที่ไม่มีผู้มีคุณอยู่ที่สงบ ๆ นั่นนะ... อันนั้นมันเป็นความคิดที่กดดันตัวเอง

สิ่งที่ถูกต้องแล้วเราทุก ๆ คนน่ะ อยู่ที่ไหนทำอะไรต้องประพฤติ
 ปฏิบัติให้มันได้ สิ่งที่มันไม่ได้นั่นะคือเรามีความเห็นผิดเราไม่ยอมปฏิบัตินั่น

คนเรา nave ถ้าหูหานกมันก็ไม่ดี ถ้าตาบอดมันก็ไม่ดี อ้มพกษ์
 อัมพาตมันก็ไม่ดีน่ะ อยู่ในโลกนี้อยู่ในสังคมนี้สิ่งที่มันกำลังเป็นอยู่ใน
 ชีวิตประจำวันนี้แหลมมันหมายที่จะให้เราได้รักษาศีล ให้เราสามาริ
 ให้เราปฏิบัติธรรม ธรรมะมันอยู่กับของจริงในชีวิตประจำวัน
 ธรรมะมันไม่ได้อยู่ในหนังสือ ไม่ได้อยู่ในพระไตรปิฎก หรือไม่ได้อยู่
 กับคำเทศน์คำสอนของครูบาอาจารย์ ธรรมะมันอยู่กับความจริง

ในชีวิตประจำวัน เราจะต้องเข้าหาศีลธรรมให้ได้ จิตใจของเราจะต้องเข้มแข็ง เราถึงจะมีสติมีปัญญา ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะเป็นแต่นักปรัชญา ติดสุขติดสบายนะ เอาแต่สวรรค์ลม ๆ แล้ว ๆ ซึ่งมันไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่สิ่งที่ดับทุกข์ ไม่ใช่สิ่งที่จะตัดสังโภชน์

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเข้าใจในการประพฤติปฏิบัติ เพราะเราต้องเน้นมาที่จิตที่ใจ เน้นที่ปฏิปทา งานในเบื้องต้นก็คือการประพฤติปฏิบัติ ในชีวิตประจำวันของเรานี้แหละ งานในท่ามกลางก็คือความเข้มแข็ง ไม่โอนเอียงไปทางขอบไม่ขอบ งานในที่สุดคือเราต้องตัดกิเลส เพราะกิเลสนี้ มันเป็นสิ่งที่ทำให้เราเวียนว่ายตายเกิด เราจำเป็นเรารู้ที่จะต้องตัด ต้องละ ต้องเลิก ต้องวาง...

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา-

สัมพุทธเจ้าวันนี้ก็พอเห็นสมควรแก่เวลา

ด้วยอำนาจแห่งคุณของพระพุทธเจ้า ด้วยอำนาจของพระธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยอำนาจแห่งการทำความดีของพระอริยสงฆ์ ขอให้ทุกท่านทุกคนจะได้บรรลุธรรมคุณนิพพาน ด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

เช้านาอาทิตย์ที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘)

ธรรมะภาคปฏิบัติ

๑๔๙

พระพุทธเจ้าท่านจะเต็็งจดับขันธปรินิพพานท่านเป็นห่วงเรา
ทั้งหลายว่า "สังขารทั้งหลายทั้งปวงมีความเสื่อมไปเป็นธรรมชา
ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเกิด..."

สังวร์ตวนของราหู ฯ ตนก็ต้อง

การที่น้ำ॥แก้ไขใจของตัวเอง

॥แก้ไขจากกรรมของตัวเอง

จิตใจของเรานี้มันไม่เดินตามทางสายกลาง มันเออตามความชอบใจ
เมื่อมันเออตามความชอบมันก็ต้องมีความไม่ชอบใจ เพราะสิงเหล่านี้มัน
ไม่ใช่ความสงบ มันเป็นความปรงแต่ง

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนปรับจิตใจเข้าหาศีล หวนนัยหารธรรม
มาเห็นความสำคัญของเราที่ประเสริฐที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ต้องแก้ปัญหา
ความจำเป็นเฉพาะหน้าที่มันเกิดขึ้นกับเรา

ส่วนใหญ่เราก็ทำบ้าบาะความอยาก ความหิว ความเหนื่ดเหนื่อย
ความเจ็บไข้ไม่สบายนั่

—————
—————

จิตใจของเรามันไม่มีพลัง มันไม่มีสมาริ เมื่อมันเกิดความเหนื้อย
ความทิวความยากลำบาก มันทำให้เราทิ้งทางสายกลาง ทิ้งศีล ทิ้งธรรม
ไปยินดีในการบริโภคปัจจัย ๔ ยินดีในความสุข ความสะดวกความสบาย
ทางภายนอก

เรื่องปฏิปทาเรื่องความประพฤติของตัวเองนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ

ทุกท่านทุกคนต้องมีสมาริที่แข็งแรง ต้องมีจิตใจที่แข็งแรง ไม่ยินดี
ในความสุขความสะดวกความสบาย เพราะสิ่งเหล่านั้น มันไม่ใช่วรรยั่งยืน
ให้ยินดีในธรรมวินัย

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราเป็นคนกลัวในความยากลำบาก
กลัวในความเหนื้อความเหนื้อย เพราะสิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่เราจะได้พัฒนา
ใจของเรา ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้เรา กไม่ได้ฝึกใจ ไม่ได้ปฏิบัติใจเข้าสู่
ทางสายกลาง

สิ่งเหล่านี้อย่าถือว่ามันให้โทษแก่เรา ที่แท้จริงสิ่งเหล่านี้มันมีคุณ
แก่เรา เราจะได้ฝึกได้ปฏิบัติ ตั้งอยู่ในความดี ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

เราเป็นคนไทย คนจีน คนมาเลเซีย เป็นคนฝรั่งก็ต้องประพฤติ
ปฏิบัติ สร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรมด้วยกันทุกคน

พระทรัพย์สมบัติ ข้าวของเงินทองที่ทุกท่านามานั้น มันไม่มี
ประโยชน์อะไร มันมีประโยชน์เฉพาะตอนเรามีชีวิตอยู่ มีประโยชน์
ทางร่างกายเท่านั้น แต่ประโยชน์ทางจิตใจ เราต้องเดินตามพระพุทธเจ้า

ที่พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราประมาทก็ เพราะว่าเราหากัน "ใจอ่อน" ไม่พากันตั้งอกตั้งใจ เป็นคนคิดง่าย ๆ ยังเห็นแก่ปากแก่ห้อง เห็นแก่ความสະดວກสະบายน

อยู่ที่ไหนอย่างนี้ทุกหนทุกแห่ง ก็ต้องเป็นการประพฤติปฏิบัติของเรา เป็นปฏิปทาของเรา อย่าเอาตัวอย่างผู้ที่หย่อนยานเป็นครูเป็นอาจารย์ อย่าเอาพระอาณารทีหย่อนยานเป็นครูเป็นอาจารย์ ให้เราอาษพุทธเจ้า เอาพระอรหันต์เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นเยี่ยงเป็นอย่าง การประพฤติปฏิบัติ ของเรามักก็ถึงจะมีผลให้ญี่ มีอานิสงส์ให้ญี่ คืนวันผ่านไปเราถึงจะไม่อญ့ใน ความประมาท ปฏิบัติอย่างนี้บารมีของเราก็จะแข็งแรงแก่กล้าไปเอง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าถ้าเราจะatyakให้ตายเพราความดี ตายเพราเราได้ปฏิบัติได

กำลังใจนี้เป็นสิ่งที่สำคัญนะ ต้องพากันตั้งใจ...

เพราการประพฤติปฏิบัติทุกท่านทุกคนต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ด้วย น้ำพกน้ำแรงด้วยความเห็นด้หนึ่อยความยากลำบากของตนเอง...

เขียนจนทรัพย์ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๗)

ເຮາຍ່າໄປຄົດວ່າກາຣປະພາຕິກາຣປັບປຸງນັ້ນ

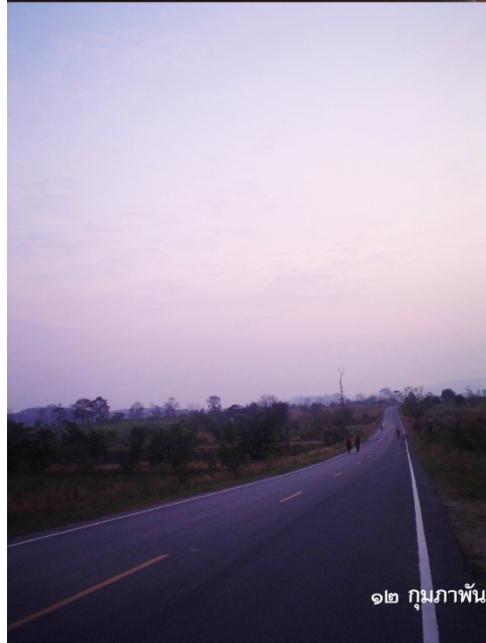
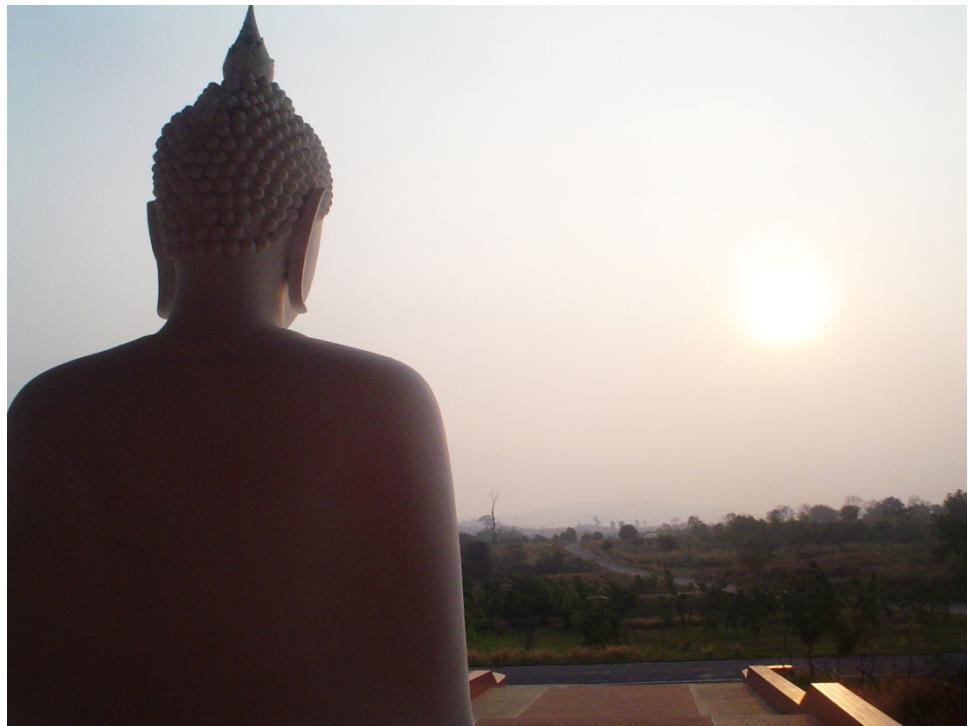
ຕ້ອງກົນໄປອູ່ປ່າວຍູ່ບ່າວຍູ່ທີ່ໄປນີ້ແມ່ນຄົນວຍູ່ທີ່ສົບ ຈະ ນັ້ນນະ
ວັນນັ້ນເມັນເປັນຄວາມຄົດທີ່ກົດດັນຕັວເວັງ

ສິ່ງທີ່ຄູກຕ້ອງແລ້ວເຮາຖຸກ ຈະ ຄົບນະ

ວຍູ່ທີ່ໄກນກໍາວະໄຣຕ້ອງປະພາຕິປັບປຸງໃກ້ນັ້ນໄດ້

ສິ່ງທີ່ນັບໄປໄດ້ນັ້ນນະ ຂ້ວເຮານີ້ຄວາມເກີນພົດເຮາໄມ່ຍອມປັບປຸງນະ

๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๗

๐๗ กูมภานันธ์ พ.ศ.๒๕๕๘

๒๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๘

ทางสายกลาง

พระพุทธเจ้าให้เราทุก ๆ คนเดินทางสายกลาง ปฏิบัติทางสายกลาง
ไม่เอาความชอบใจและความไม่ชอบใจ ปรับใจเข้าหาศีลธรรม

ชีวิตที่ประเสริฐพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าต้องเดินทางสายกลาง
สามารถตั้งใจตั้งมั่น ถ้าเราไม่ปฏิบัติอย่างนี้เราจะเข้าถึงความสุข
ความดับทุกข์ที่แท้จริงไม่ได้

สมาริเป็นสิ่งที่ตั้งมั่น เป็นสิ่งที่แข็งแรง ทุก ๆ ท่านทุกคนต้องมีสมาริ
ถึงจะเดินทางสายกลางได้

ในชีวิตประจำวันใจของเรายอคلون ใจของเราวันใหม่...

ยิ่งเราพากันบริโภคватถุ บริโภคความสะตากสบายนั้นเป็นไปได้
ยากมากที่จะไม่หวั่นไหว เพราะเราเอาความสุขกับสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้แน่นอน
สิ่งที่ไม่จริงยังยืน สิ่งที่มีแต่ความปรงความแต่งทางร่างกาย

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเอาพอไปได้ ให้ร่างกายสุขภาพของเรา
เป็นไปได้ ไม่ได้เป็นไปเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน ให้เน้นไปตาม
ทางสายกลาง ถ้าไม่มีสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นปรากฏการณ์ในชีวิตของเรา
เราก็ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ได้เจริญศีล เจริญปัญญา

ถ้าเรามีมีสติสัมปชัญญะ ไม่มี samañhi ปัญญาที่แท้จริงของเรานั้น มันเกิดไม่ได้ ท่านถึงให้เรามีสติสัมปชัญญะไว้มาก ๆ อย่าได้หวั่นอย่าได้ไหว ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

ใจของเรา มันติดสิ่งเดสพติดนั่น เมื่อong กับเขาติดยาเดสพติด มันจะแข็งแรงมั่นคงสบลงไม่ได้ มันติดภพติดชาติ จะไปติดความเคยชิน ไม่ได้

สามาริของคนเราถึงสำคัญมาก... สามาริถึงต้องแข็งแรงแข็งแกร่ง ตัวเราจะได้เข้าถึงภาคปฏิบัติได้ เราไม่ความเห็นถูกมีความเข้าใจมันยังไม่พอ ต้องเอาตัวเองไปปฏิบัติตัวภการอาศัยศีล อาศัยสามาริ ปัญญาที่แท้จริง จึงจะเกิดได้

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเสียสละ..

เรื่องการให้ทาน เรื่องทิภูธิมานะ อัตตาตัวตน สำคัญว่าเราเป็นผู้หญิงเป็นผู้ชาย เป็นคนหนุ่มคนสาว เป็นปู่ย่าตายาย เราต้องเสียสละ ด้วยการหวานา พิจารณาว่าส่วนใดบ้างเป็นของเรา มันล้วนแต่มีความเจ็บ ความตาย ความพลัดพราก ถ้าเรามีตัวตนอยู่มันก็มีวัฏฐสงสาร สำคัญว่าเราดีกว่าเขา เรา ก็เป็นทุกข์ สำคัญว่าเราเสมอเขา เรา ก็เป็นทุกข์ สำคัญว่าเราแย่กว่าเขา เรา ก็เป็นทุกข์

ความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงมันเกิดขึ้นมา เพราะความยึดมั่นถือมั่น ในตัวตน

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราฝึกเสียสละข้าวของ ฝึกเสียสละส่วนที่เป็นตัวเป็นตน เสียสละส่วนที่เป็นความคึ้นกีย์จีคร้าน

การเสียสละนี้ดีมาก... เราจะได้ทั้งทรัพย์ทั้งอิริยทรัพย์ ทั้งหน้าที่การงาน "ถ้าเราเสียสละแล้วใจของเรามันจะสงบ..."

เราเป็นผู้ที่ประเสริฐนະ มีต้นทุนบุญกุศลที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เราต้องเอาต้นทุนนี้มาประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างบารมี เสียสละ เราไม่ต้องอยากไม่ต้องการเดียวมันได้เองโดยไม่มีโหะมีภัย เราจะได้เป็นคนงามในเบื้องต้นคือศีล ในท่ามกลางคือสมารธไม่หวั่นไหว "โลกเขาลูกเป็นกองไฟไม่ร่มเย็นแต่เราไม่หวั่นไหว เรามีสติสัมปชัญญะ..."

คนเราต้องแก้ไขที่ตัวเอง ต้องปฏิบัติตัวเองเข้าหาศีล เข้าหาธรรม

ที่เราได้มีบุญมีวاسนาได้เป็นมนุษย์ผู้ประเสริฐนี้ เราจะเป็นนายทุนค้ากำไรไปเรื่อย แสร้งหาวัตถุ แสร้งหาสารรค "ไม่ได้..."! มันต้องเอาทุนนี้ไปปฏิบัติให้เป็นมรรคผลนิพพาน ความเป็น "พุทธ" ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันจะเกิดขึ้นแก่เราได้

ความเป็นพระของเรามันอยู่ที่ใจ ใจครเดินตามทางสายกลางเดินตามศีล ตามธรรม พระที่แท้มันจะเกิดแก่เรา เรายังที่บ้านที่ทำงานอยู่ในที่วุ่นวาย ทุก ๆ คนก็ย่อมต้องปฏิบัติให้เข้าถึงความเป็นพระให้ได้

พระพุทธเจ้าท่านให้เรามีสติสัมปชัญญะ มีความตั้งมั่นให้มีศรัทธา
เราจะเพลิดเพลินลุ่มหลงสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันนั้นมั่นคงไม่ได้
ไม่ถูกแน่ เพราะร่างกายของเรา มันแก่เมาไปทุกวัน "ปัญหารีบด่วนของเรา
คือการประพฤติปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน..."

ดีมากที่ญาติโยมวันเสาร์วันอาทิตย์ก็พากันมาวัดมาปฏิบัติธรรม และ
จะได้กลับไปทำการทำงานเพื่อจะได้ทั้งทรัพย์ได้อิริยทรัพย์ โดยปฏิบัติเดิน
ตามรอยของพระพุทธเจ้า

ให้ทุกท่านทุกคนคำนึงถึงว่าชีวิตของเรานี้ประเสริฐมากที่เราได้เกิด^{มา}
มาเป็นมนุษย์ ต้องสามารถความดี ปฏิบัติให้เข้าถึงนิพพานด้วยกันทุกท่าน
ทุกคนเทอญ...

เขียนวันอาทิตย์ที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ จากปัจจัย...

ทุก ๆ คนอยากรู้ธรรมแต่ไม่อยากปฏิบัติธรรม...
ทุกคนอยากรู้แต่ไม่ได้สร้างเหตุสร้างปัจจัยที่มันจะรู้ ทุกคนอยากรู้ดี
แค่นั้นสูง ๆ แต่ไม่อยากเรียนหนังสือ อ่านหนังสือ ห้องหนังสือ

ถ้าเรามีความอยากรู้ไม่ได้ตามต้องการ เพราะไม่มีเหตุปัจจัยที่
จะได้ เพราะธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ เพราะทุกคนต้องสร้างความดี
ไม่ว่าโยน ไม่ว่าพรมันเป็นเหมือนกันหมด พระพุทธเจ้าท่านให้เราคิดดี ๆ
แล้วนำมาพิจารณาดู เราจะได้เห็นคุณเห็นประโยชน์ในการสร้างความดี

คนเรามันแก่ทุกวันนั้น ไม่ใช่หนุ่มชื่น เมื่อเวลา มันกระชั้นชิดมา
ที่นี่เราจะโทษใคร...?

จะมาโทษว่าไม่มีบุญไม่มีวาระ มันก็ไม่ถูกต้อง มันไม่ยุติธรรม
มันพิพากษาไม่ถูกต้อง ไปโทษบุญโทษวาระอีก

"บุญเรามีเยօะ วาระเรามีเยօะ แต่เรามีปัจจัย..."

การประพฤติปฏิบัติถ้าเราดี ๆ มันไม่ใช่เรื่องเครียด ไม่ใช่เรื่องทุกข์
เขารู้กว่าแต่ก่อนมันเป็นความเครียด เพราะเราทำตามความอยากรู้
ตามอารมณ์ มันเลยเป็นความเครียด

เราต้องมีความสุขในการทำการทำงาน เพราะการงานของเรา
นี้แหลกได้มาฝึกตนเอง สร้างบารมีให้ตนเอง แต่ก่อนเราทำงานมุ่งแต่เงิน
แต่ตอนนี้เราทั้งเงินทั้งพระนิพพาน ได้ทั้งพระนิพพานและเงินก็ดีนั้
ເອົາສັຕຽມາເປັນມິຕຣໍມດ ແນີອັກບທີພະພູທຮເຈົ້າທ່ານຮັກພຣະອານນທ
ກັບຮັກພຣະເຫວທັດພວ ງັນ

**ປັນຫາທັງໝາດທີ່ມີອຸຍຸນີ້ພຣະເຣມີຕ້ວມີຕົນ ຄ້າເຮົາໄມ່ຮູ້ຈັກຮຣມ໌ຫາຕີ
ໄມ່ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ ໄຈຂອງເຮັກຈະມີປັນຫາຈົນວັນຕາຍ**

ເຂົາໃຫ້ເອົາທັງສືລັກທັງຮຣມມາໃຫ້ເຮົາເປັນໂວກາສ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັກຫາສືລ
ສັຮັກພຣະນິພພານ ເພຣະຄ້າໄມ່ອ່າຍ່າງນັ້ນກີ່ຈະພາກັນໜີ້ຄວາມເປັນຈິງ
ໜີ້ພຣະນິພພານໄປອູ້ຢູ່ໃນທີ່ເຈີຍບ ທີ່ເຫັນໜ້າໄຄຣກີ່ເປັນພຣະນິພພານໄປໝາດ

ຄ້າປົງປັບຕົວຍ່າງນີ້ຈີຕີໃຈເຮົາຈະເປີ່ຍິນແປລັງ ຈີຕີໃຈເຮົາຈະເຍັນ
ຄ້າໄມ່ປົງປັບຕົວຍ່າງນີ້ກີ່ຈະເສີຍເວລາ ຈະວິ່ງໄປຫາແຕ່ພຣະຮາຕຸ ມາແຕ່ພຣະອຮ້າຫັນທີ່
ກາຍນອກ

ພຣະນິພພານນີ້ມັນອູ້ໄມ້ໄກລເຮັນະ ມັນອູ້ກັບເຮົານີ້ເອງ...

ທີ່ຄົນເຮົາມັນມີສະດຸດທາງຈີຕີໃຈຕົລອດກີ່ພຣະໄມ່ຮູ້ຈັກ ເຫັນຮູປກີ່ສະດຸດ
ໄດ້ຍິນເສີຍກີ່ສະດຸດ ເຫັນຄນກີ່ສະດຸດ ແສດງວ່າມັນສະດຸດທີ່ໃຈ ແສດງວ່າໃຈ
ມີຕ້ວຕົນມາກ ອັນໄຫ້ອົບກີ່ຈະເອາ ອັນໄຫ້ໄມ່ອົບກີ່ໄມ່ເອາ ຄວາມຄິດເຫັນ
ຍ່າງນີ້ເປັນຄວາມເຫັນຂອງ ທີ່ຂົນຂພຣາຮມ່ນ ຜຶ່ງເປັນລຸ່ງຂອງພຣະສາຣີບຸຕຸ

พระมหาณ์บอกกับพระพุทธเจ้าว่า “ของสิ่งไหนข้าพเจ้าชอบ
ข้าพเจ้าก็จะเอา สิ่งไหนข้าพเจ้าไม่ชอบ ข้าพเจ้าก็ไม่เอ่า”

พระพุทธเจ้าตรัสตามต่อว่า

ความแก่พระมหาณ์ชอบไหม...? พระมหาณ์ตอบว่าไม่ชอบ

ความเจ็บไข้ได้ป่วยพระมหาณ์ชอบไหม...? พระมหาณ์ตอบว่าไม่ชอบ

ความตายพระมหาณ์ชอบไหม...? พระมหาณ์ตอบว่าไม่ชอบ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสสรุปว่า “สิ่งที่พระมหาณ์ไม่ชอบ พระมหาณ์ก็จะ
ได้ทั้งหมด...”

การปฏิบัติของเราถ้าจะเอาแต่สิ่งที่ชอบมันก็เป็นการปฏิบัติที่ผิด
มันเห็นผิด มันผิดแล้ว มีความรู้มาก มีปัญญามากก็ใช่ไม่ได้ ต้องพัฒนา
เราต้องให้เห็นตามความเป็นจริง

คนเรามันมีความคิดผิดมาก เพราะความเคยชินที่เกิดมาในหลายภพ
หลายชาติ ต้องทำความเคยชินให้เกิดในจิตใจใหม่

คนเรามันตัวตนมากนนน อย่างนักเรียนนักศึกษาครก็อยากให้ลูก
ให้หลานตัวเองสอบได้ หลานคนอื่นให้มันตก มันคิดถูกหรือคิดผิด
มาให้แต่หลวงพ่อแผ่เมตตาให้หลานตัวเองจับฉลากได้ หลวงพ่อคือคิดหนัก
อย่างนี้นะคนเรา

ถ้าเราคิดดี ๆ เรานี้มีตัวมีตนมาก 份มันจะตกคิดไม่อยากให้มันตก
แผลจะออกก็คิดให้แผลไม่ออก คิดอย่างนี้มันขัดธรรมะหนด เขาเรียกว่า
ความคิดเรามันมีปัญหานะ

ถ้าเราคิดตามความเป็นธรรม ถ้าใครเป็นคนเสียสละเป็นคน
ขยันหมื่นเพียรก็ต้องได้รับความยุติธรรมที่เขาเสียสละ ไม่ได้ใช่
อิทธิปักษ์หริย์ของหลวงพ่อ

คนเราต้องทำความดีให้มีความเชื่อมั่นกระจ่างแจ้ง ให้รู้จริงทั้งภาค
บริยัติและปฏิบัติ อย่าไปมักง่าย ถ้ามักง่ายก็อยากถูกห่วย ถูกล้อตเตอรี่

เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าต้องขยันมาก ๆ เพราะพระพุทธเจ้าท่าน
ขี้เกียจไม่เป็น ท่านถึงได้เป็นพระพุทธเจ้า

เรานี้ไม่ได้ขี้เกียจธรรมดานะ อาจจะเป็น “มหาขี้เกียจ”
พันธุ์ขี้เกียจมีเยอะ...

เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าต้องขยัน เราทุกคนต้องขยัน
ทิวทัศน์ช่างมัน ผومกช่างมัน อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาอยู่ในใจของเรา
คนเรามีความเห็นผิดเยอะนะ

ความงามอยู่ที่ศีล สามัคิ และการเจริญปัญญาเพื่อการดำรงชีวิต

แต่เราอาจมีแบบผักชีโรยหน้า แต่งทั้งฟัน แต่งทั้งหู ดัดฟันแต่งฟัน
ก็หลายหมื่นนะ สารพัดแต่ง แต่งให้ตัวเองหลง แต่งให้คนอื่นหลง...

ความงามมันก็ดี เพระมนุษย์เราถ้าไม่ตกลไม่แต่งก็เป็นสิ่งที่น่าเกลียด
ไม่สวยงาม ไม่หล่อ

เราแต่งเพื่อให้เราไม่น่าเกลียด ไม่ใช่ไปปล่อยวาง ไม่ aba บ้านน้ำ
บ้านช่องกี划ปกไปหมด

การแต่งมันดี แต่ก็ไม่ยิ่งไปกว่าการที่เรามีศีลธรรม...

คนมีศีลธรรมมันงามจริง ๆ เป็นคนที่งามด้วยการไม่มีความโลภ
ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ตัดกิเลสหายา ฯ ออกไป

ศีลเป็นสิ่งที่งาม เป็นสิ่งที่ดงาม ถ้าใครมีศีลเขารายงานในเบื้องต้น
ถ้าเราแต่งกายเรา บ้านเรา รถเรา มันยังไม่เพียงพอนะ ดูแล้วแต่ละคนนั่น
กว่าจะออกจากบ้านได้ ไปส่องกระจกบางทีรอบเดียวก็ยังไม่พอ ส่องแล้ว
ส่องอีกนะ...

คนเรารอยากให้คนอื่นเขารัก เขารักเราก็มีความอบอุ่น แต่ถ้าเราไม่
มาปรับปรุงที่ใจ จะมียกษัตร์ตัวใหญ่มากนะโผล่อกมาจากใจ มันน่ากลัว...

พระพุทธเจ้าท่านให้ทุกคนแต่งปฏิปทาถือนิสัยของพระพุทธเจ้า
เดินตามพระพุทธเจ้า เราจะได้เป็นคนงามที่แท้จริง

ถ้าเราเป็นคนมีศีลไครก์รักหมด ถ้าเรามีศีลมีข้อวัตร

บางคนคิดเรื่องอนาคตว่าเราแก่ ใจจะดูแล ใจจะเลี้ยง...?

“ถ้าเรามีศีล ไม่ต้องกลัว ทุกคนรักหมด” ถ้าเราคิดอย่างนี้แสดงว่าเราไม่เข้มั่นในความดี ไม่เชื่อมั่นในพระรัตนตรัย แสดงว่าใจของเรายังบ้าปอยู่

พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้ให้ แม่ดับขันรบรินพพานก็ยังเป็นผู้ให้ สั่งเสียไม่ให้เราเป็นผู้ประมาท เพราะคนเราประมาทมาก เพราะความประมาท มันถึงพากันเกิดมา “เดียวมันขอคิดนิดหน่อย หน่อยหลายหน่อยรวมกัน ก็มากนะ...!”

เหมือนน้ำฝนตกติดต่อกันก็เป็นสายน้ำ เป็นทะเล เป็นมหาสมุทร ก็เพราะไอน้ำอย ๆ นี่นะ

ถ้าเราปฏิบัติปฏิบัติขอบ เราไม่ต้องห่วงอนาคต เพราะความสุข อยู่ที่กายที่ใจของเรา

บางทีพากเรายังเข้าใจผิดอยู่เยอะนะ มาเห็นวัดใหญ่มีกุฎិเยอะ มีวิหารเยอะ คิดว่าวัดเจริญ “ไม่ใช่...” วัดต้องมีข้อวัตรปฏิบัติ ต้องมีศีล

วัดใหญ่อาจจะเป็นวัดเน่าก็ได้ คือวัดไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ โຍมไม่มีศีล พระไม่มีข้อวัตร ไม่มุ่งมරคผลนิพพาน มุ่งทรัพย์สินเงินทอง...

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าวัดเน่า วัดที่ไม่เจริญ “วัตรเน่านะ...”

วัตรนี้ไม่ได้หมายถึงกุฎិวิหาร วัตรนี้หมายถึงจิตถึงใจ ไม่ให้เราหลง ประเด็น

พระพุทธเจ้าท่านเน้นเรื่อง “วัตร” เรื่องใจเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ

วัตรหรือข้อวัตรปฏิบัติ มันไม่ใช่อย่างที่เรากำลังอาศัยอยู่นี้ เราอยู่ที่บ้านที่ทำงาน เราเก็บต้องมีข้อวัตร ถ้าเราคิดว่าวัดอยู่โน่น อีก ๗ วันไปวัดคิดอย่างนี้ก็แย่ เราทิ้งเวลาประพฤติปฏิบัติ...

ก็ให้ญาติโยมเข้าใจเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ เราอยู่ด้วยกันในบ้านในครอบครัว ต้องเสียสละให้กัน อย่าเอาความสุขจากคนอื่นมันไม่ถูกนะ

ถ้าในครอบครัว เราเก็บหงแต่จะเอาความสุขจากคนอื่น ครอบครัวเราจะมีปัญหา เพราะต่างคนต่างก็เอาใจตนเอง เรื่องมานะ เรื่องตัวตนมันเป็นเรื่องต่อล้อต่อเลียง “ครอบครัวของเราจะมีความสุขได้อย่างไร มีแต่บาปมีแต่กรรม...!”

พระพุทธเจ้าท่านให้สร้างวัตรในบ้านในครอบครัวของเรานะอย่างเราไปทำงาน ก็มีความสุขในการทำงาน ให้ความสุขกับเพื่อน ๆ รุ่นพี่ รุ่นน้อง อย่าไปกดกัน ทะเลกัน มันไม่ดี ไม่ถูก มันใช่เม็ดได้ ไม่สร้างสรรรค์ให้พวกเรา เครียดจากที่ทำงาน ไม่ได้มารаботาแต่มาทำปักกัน...

เรากลับมาบ้านก็ให้มีความสุขกับสามีกับภรรยา เมื่อนอนกันน้อยกลับรังก็มีความสุขกับครอบครัว ถ้าเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้นั้นแหลกคือ การปฏิบัติธรรม คือมีข้อวัตรปฏิบัติ

เงินทองเป็นของหมายกล้าบาก เป็นทรัพย์การที่เกิดจากส่วนรวมพระพุทธเจ้าท่านให้เราใช้เท่าที่จำเป็น

ปัจจัย ๔ ทุกอย่างถือว่าเป็นการเบี่ยดเบี้ยน...

ข้ามมาจากการทำงาน สัตว์มันก็ตามเยอะจากการฉีดยา ต้องใช้แรงงานคนยกคนจน ทำอาชีพบนหลังสัตว์ ทำอาชีพบนหลังคนจน ต้องใช้เท่าที่จำเป็น

คนรายริมไปยิ่งมา แต่ถ้าเรามีได้รักเพื่อนร่วมโลกมันน่าสงสารนะ...

ไม่ใช่มีความสุขเท่าไหร่ก็ไม่พอ มีรถเท่าไหร่ก็ไม่พอ ต้องเอารถบนซีรัต BMW เพื่อวัดศักดิ์ศรี วัดศักดิ์ด้วย นี่เป็นการเบี่ยดเบี้ยน ให้ดูตัวอย่าง พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้ให้ รองเท้าก็ไม่มี ผ้าก็ไม่พียงแค่ ๓ ผืนนะ

เพราะความสุขความดับทุกข์อยู่ที่ความถูกต้อง ทำใจเราให้สงบ อย่าพา กันใช้เงินใช้ทองฟุ่มเฟือย พ่อแม่momemaลูกด้วยวัตถุ เมื่อพ่อแม่หลงลูกก์หลงนะ พ่อแม่เข้เกียจลูกก์เข้เกียจ พี่สาวเข้เกียจน้องก็เข้เกียจ เพราะติดสิ่งเสพติดคือความสะดวกสบายนิติดตัวตน ติดภพชาติ

การใช้จ่ายปัจจัย ๔ ต้องใช้เท่าที่จำเป็น ไม่ว่าครอต่อคร ถ้าทำจะเป็นกุศล

เรารอย่าไปคิด “เราจะอดทำไม่ เราจะอยากรทำไม่...?” ต้องกินเต็มที่ เที่ยวเต็มที่ คิดอย่างนี้มันบ้า มันไม่ได้สร้างความดี เห็นอะไรอร่อย ก็กระดิกมือกระดิกเท้า ลีมตัวหมด ลีมบ้า ลีมกรรມ ลีมบุญกุศลไปหมด

คนเราลีมตัวได้นะถ้าเราทำงานตามความอยากร เพระรากอกซีเจน ในสมองไม่สมดุลมันควบคุมความอยากรมันไม่ได้

ความอยากรู้ทุกคนมันมีมาก คนเรารู้จักแต่ความสุขทางวัตถุ รู้จักแต่ความสุขทางเนื้อทางหนัง

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราว่าขึ้น ๘ คำ ๑๕ คำ ก็ให้พากันรักษาศีล เป็นวันที่ไม่ตามใจตามกิเลส เพราะทางออกของคนมีหลายอย่าง ออกทางอารมณ์ของสวรรค์ เอาความสุขในความสบาย ไปว่าตัวเองเหมือนพระพรหม เพราะความสุขในสวรรค์มันแก่วงไปแก่วงมาเหมือนดีเปรสชั่น เมื่อนคลื่นสีนามิ ลมพายุบางทีพัดบ้านพังตั้งหลายหมู่บ้าน

การทำสมาธิเหมือนกับเรามาปล่อยทุกอย่างในโลกออกเสียได้ หายใจเข้าสบาย หายใจออกสบาย ไม่เอาอะไร ถ้าเอามันจะมีปัญหา มีตัวมีตน มาเอาใจของเรารอยู่กับลมหายใจเข้าสบายออกสบาย เราถูกทำของเรารอย่างนี้

การทำสมาธิ กำหนดลมไปเดี่ยว ก็คิดโน่นคิดนี่ เจ้าปัญหา เจ้าปรงแต่ง อย่าไปสนใจ มันเป็นเหล่าพญามาร เสนามาร ทำให้เรา หัวนี้ไหว ไม่สงบ ไม่เย็น

อารมณ์เหมือนลูกฟุตบอลที่เข้าให้เราเตะ ออกจากที่ไปแตะกีสนุก ไปพักใหญ่ เราย่าตามอารมณ์ไป

คนเราต้องมีอารมณ์ ถ้าไม่มีก็ไม่ได้ฝึกใจฝึกสมาธิ คนไม่ตายก็เป็นอย่างนี้คิดอย่างนี้ อย่าไปถือสา อย่าไปวิงตะครุบเงา ให้เราเฉย ๆ ไว้

armor หมื่นเด็กน้อย ให้เราเฉย ๆ ไว้ เด็กน้อยจะรู้อะไร รู้แต่เรื่อง กินเรื่องเที่ยว “ใจของเรายังไม่เป็นผู้ใหญ่มันก็ยังชอบเล่นชอบเที่ยว...”

การทำสามาริถีมาก ได้บุญกุศลเยอะ ให้ทุกคนฝึกทำใจให้สงบ ให้เป็นสามาริ ส่วนใหญ่คุณเราทำสามาริไม่เป็น เพราะไม่ได้ฝึกมาแต่น้อย ๆ

สามาริต้องอาศัยการฝึกการหัด...

“เก่งทุกเรื่อง เรื่องสามาริไม่เก่ง” ต้องฝึกนะ เพราะสามาริคือบ้านของจิตใจ... บ้านนี้พ่อแม่สร้างให้เราแล้ว แต่บ้านทางจิตทางใจเราต้องสร้างเอง ไม่อย่างนั้นเราจะเป็นคนไม่มีเจ้าของ ปล่อยให้กิเลสชุดลากไป

สงบหรือไม่สงบก็ทำไป ฝึกให้ชำนาญ ให้เป็นปฏิปทา เป็น “วสี” ชีวิตของเราจะสงบเย็น ชีวิตที่ขาดสามาริเป็นชีวิตที่เร่าร้อน

บ้านคนยากคนจนมุงสังกะสี บ้านคนรวยเขาติดแอร์หรูหาราชันได้ก็ฉันนั้น “ถ้าชีวิตของเรามีสามาริ หน้าแล้งก็เหมือนติดแอร์ หน้าหวานก็มีฮีตเตอร์”

สามาริคือความไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ทำเพื่อความดี ทำเพื่อความเสียสละ

ทุกคนต้องเห็นความดีในการทำสามาริ

“รายอยู่เก่งอยู่แต่มันทุกข์ มันเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นคนไม่มีสามาริ” นี่เป็นผลกรรมของคนไม่มีสามาริ...

ให้ทุกคนเห็นให้ชัดเจน ไม่ว่าเราทำอะไรให้ใจอยู่กับกาย ให้ใจอยู่กับการทำงาน ที่ครูบาอาจารย์ให้เจริญสติปัฏฐาน ๔ กีเพื่อให้ใจสงบร่มเย็น เป็นสมาธิ

การบรรยายธรรมวันนี้ ให้ทุกคนเข้าใจเพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติ ไม่ว่าที่บ้านที่ทำงาน ต้องมีความสุขความดับทุกข์ทุกหนทุกแห่ง

วันนี้อากาศเย็น ให้เราแผ่เมตตาให้พ่อแม่ บรรพบุรุษ บุพการีชน บุคคลอันเป็นที่รัก ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ และที่ล่วงลับไปแล้ว หากท่านมีความทุกข์ได้อยู่ขอกให้พ้นเสียจากความทุกข์ทั้งปวงนั้น หากมีความสุข ดีอยู่แล้วก็ขอให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไปตลอดสิ้นกาลนาน...

พระพุทธเจ้าท่านบรรลุธรรม ท่านเสวยวิมุตติสุขด้วยการยืน ๗ วัน นั่ง ๗ วัน เดิน ๗ วัน “ให้เราเดินตามพระพุทธเจ้า อย่าพากันทิ้งของดีของ ประเสริฐ เห็นสุขเป็นทุกข์”

พระพุทธเจ้าท่านทำให้เราดู ปฏิบัติให้เราดู ให้เราประพฤติปฏิบัติตาม ความเจริญของงานไฟบูลย์ต้องมีแก่เราแน่นอน ได้ซึ่งว่า เราได้เกิดมา มีความสำคัญในการปฏิบัติสร้างบารมี ชีวิตของเรา ย่อมไม่ผิดหวังที่ได้เกิดมา ถ้าอย่างนั้นเสียดายนะ เสียดายมาก พลาดโอกาสในชีวิต... “หัวใจติดแอร์มันเย็นนะ มันประทยัดไฟด้วย...”

คำวันอุปการที่ ๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

**กฎระเบียบพระภิกษุสามเณรที่จะมาพักประพฤติปฏิบัติ
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม
และพระอคันตุกะที่จะมาพักหlays ฯ วันหรือจะอยู่จำพรรษา
ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบดังนี้**

๑. พระภิกษุสามเณรที่จะมาพักปฏิบัติอยู่ในอาสนี้ต้องไม่รับเงิน
ไม่รับปัจจัย ถ้าเคยรับมาแล้วก็ต้องหยุดต้องลดมานะลงทีญี่สิ่งสละให้ได้
๒. ไม่ใช้โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ไอแพด ไอโฟน เข้าเล่น
เฟซบุ๊ก ไลน์ สไกป์ ต้องตัดสิ่งภายนอกจริง ๆ นะ
๓. ต้องมาทำวัตรสวัสดิ์มนต์นั่งสมาธิทำกิจวัตรทุกอย่างเหมือนพระภิกษุ
สามเณรที่ประพฤติปฏิบัติกันภายในวัดนะ ต้องออกบินตามทบทุกวัน
ยกเว้นในเวลาอาพาธให้แจ้งพระภิกษุในวัดรับทราบ เพื่อจะได้ช่วยกันดูแล
รักษาอปปภาก
๔. ในสถานที่แห่งนี้ไม่บริโภครึ่ว่าไม่ฉันอาหารที่มีเนื้อสัตว์ทุกชนิด
เมื่อมาอยู่ภายในอาสน์ต้องไม่บริโภคอาหารที่มันเป็นเนื้อสัตว์ทุกชนิดนั้น
เครื่องดื่มจำพวกน้ำปานะไม่อนุญาตให้เก็บไว้ที่กุฎិที่พัก เวลาจะฉันให้ไปฉัน
ร่วมรวมกันที่ศาลา ถ้าไม่ไปก็ถือว่าสละสิทธิ์
๕. ในอาสน์แห่งนี้พระภิกษุสามเณรไม่รับเงินไม่รับสตางค์ ปัจจัยที่เค้า
ถวายให้ตกเป็นของสงฆ์เป็นของส่วนรวม ถ้าใครมีความจำเป็นในการบริโภค^๑
ใช้สอยนั่นให้บอกหลวงพ่อใหญ่ หรือพระเจ้าหน้าที่ที่ทำคลังสงฆ์ได้ทุกเมื่อ
๖. พระทุกรูปที่มาอยู่ในอาสนี้ไม่มีการดูหมอดูดวง บอกเลข
บอกหวย ดูดวงจุ้ย ดูฤกษ์ ดูยาม ไม่มีการเกี่ยวข้องกับญาติโยมภายนอก

มีหน้าที่อย่างเดียวคือตั้งอกตั้งใจประพฤติ ปฏิบัติธรรม ไม่ให้สนใจในเรื่องภายนอก สิ่งภายนอก

๗. พระภิกษุสามเณรในอาวสานี้ไม่ได้ครุฑบุหรี่ พระเณรที่มาอยู่ทุกรูป ต้องหยุดสูบบุหรี่ ถ้าอยู่ที่อื่นเคยสูบบุหรี่ติดบุหรี่มาที่นี่ต้องหยุดอย่างไปแลบลักษบุหรี่นั้น ถ้ายุดไม่ได้ก็ไม่ควรที่จะอยู่ในวัดนี้

๘. พระภิกษุสามเณรที่มาอยู่ในอาวสานี้ต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ ไม่หลงวัตถุ ไม่ให้ไปคลุกคลีกับญาติโยมเพื่อขอของจากญาติโยมที่มาวัด หรือญาติโยมที่เค้าเป็นคนราย ถ้ามีอะไรจำเป็นให้กราบเรียนองค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์ได้ อย่าเป็นผู้ที่ชอบขอของจากญาติโยม ไปขอเบอร์โทรศัพท์ ขอที่อยู่เค้า โทรศัพท์ไปหาเค้าในเวลาวิถี ทำอย่างนี้มันไม่ถูกต้อง

๙. พระที่อยู่ในอาวสานี้ต้องปฏิบัติให้เคร่งครัดเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิง ไม่ให้พูดคุยกับผู้หญิง สองต่อสอง ไม่ให้ไปหาไปพูดคุยกับโยมผู้หญิง ตามบ้านพกอุบลากิ หรือว่าไม่ให้ผู้หญิงมาพูดคุยที่ภูภู ถ้ามีเหตุจำเป็น ต้องมีผู้ชายที่เป็นผู้ลงทะเบียนต่อมาเพรงกลัวต่อมาปอยด้วย ข้อนี้เป็นสิ่งที่เสียหายมากนั้น ไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะประพฤติปฏิบัติไม่ได้ ไม่ให้ครุ่ง ไปกว่าพระพุทธเจ้า ทุกรูปทุกท่านไม่ว่าจะเป็นนักเทศน์นักสอนนักพัฒนา ต้องพากันปฏิบัติให้เคร่งครัด เพราะปัญหาเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงนี้ทำให้พระศาสนาเสื่อมเสียมาก

๑๐. พระภิกษุสามเณรที่มาพักในอาวสานี้ต้องให้เก็บเนื้อเก็บตัว เก็บอารมณ์ ไม่ให้ออกไปเที่ยววนกวัดที่โน่นที่นี่ มีธุระมาก ชอบเป็นพระเณรฟุ่งช่าน วันหนึ่งหาคิดแต่เรื่องที่จะออกไปข้างนอก ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นจริง ๆ ไม่ให้ออกไปภายนอกวัด ยกเว้นไปโรงพยาบาล

ไปเยี่ยมพ่อแม่ป่วย หรือไปกิจกรรมนั้นกับหมู่คณะเป็นต้น “ถ้าออกไปนอกราชการ
ต้องได้รับอนุญาตจากหัวหน้าผู้ใหญ่ก่อน...”

๑๑. พระภิกษุสามเณรที่ไม่อยู่ในอาวสานี้ต้องรักษาพระวินัยให้ละเอียด
ทุกข้อ ไม่ให้เป็นพระเณรที่ชอบฟรีสไตร์ สบาย ๆ ทำใจไว้ทางแล้วปล่อยวาง
พระวินัยทุกข้อถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของพระศาสนา

๑๒. พระภิกษุสามเณรที่ตั้งใจอยู่ในอาวสานี้ พ่อแม่ครูบาอาจารย์
ท่านให้ทุกรูปตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ถ้าท่านรูปใดไม่ตั้งใจจริง
ก็ไม่สมควรที่จะอยู่ในอาวสานแห่งนี้นั่น จะทำให้ท่านผู้ที่ตั้งอกตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติหนักอกหนักใจ

ให้พระภิกษุสามเณรอ่านและพิจารณา
ถ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบนี้ได้ nimmat ให้อยู่ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ ก็ให้รีบไป

ประกาศ ณ วันพุธที่ ๑๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

(พระอาจารย์กัณหา สุกากโม)

"ผู้หญิง" อันตรายต่อพระมหาธรรมจารย์...

สุภาพสตรีหรือว่าผู้หญิงทุก ๆ คนที่ชอบไปหาพระ ต้องให้ผู้ชายไปเป็นเพื่อน อยู่เป็นเพื่อน ผู้ชายคนนั้นต้องเป็นผู้ถืออาญาต่อ Baba เกรงกลัวต่อ Baba จะเป็นเด็กผู้หญิงหรือจะเป็นเด็กนักเรียนนักศึกษาหรือผู้หญิงชาวบ้านธรรมชาติทุก ๆ คน ให้ทุกคนรับทราบไว้ว่าเรากำลังทำความผิดถ้าไม่ทำตามพระวินัยของพระพุทธเจ้า แม้แต่จะมีผู้หญิงไปด้วยกันเป็นร้อย ๆ คน ก็ยังไม่คุ้มครองอาบัติพระได้

พระพุทธเจ้าท่านไม่ยกเว้นใครเลยแม้แต่ผู้หญิงคนนั้นเป็นมาตราของพระรูปนั้น ไม่ให้อภิสิทธิ์พระภิกษุรูปใดหนึ่งเป็นพิเศษนะ

ให้ทุก ๆ คนเข้าใจตามนี้ว่าเราทั้งหลายกำลังพากันทำความผิดกำลังทำลายธรรมะวินัยของพระพุทธเจ้านะ เป็นสิ่งที่ไม่ดีเป็นโlogic โลกเดี้รังเกียจ โลกเดี้ตเตียน

เป็นผู้หญิงไม่ควรจะไปคลุกคลีกับพระ ไม่ควรจะไปอุปถัมภ์กับพระให้พากันเคราะพนับถือในพระพุทธเจ้านะ อย่าได้พากันทำความผิดกันบางที่เราเป็นอยู่ เป็นของเราเราอาจจะยังไม่รู้พระวินัยของพระ เพราะว่าพระรูปที่เรากำลังเกี่ยวข้องนั้นไม่บอกไม่สอน เมื่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์ออกหนังสือตักเตือนนี้ ให้ทุกคนรับรู้รับทราบไว้ว่าเรากำลังพากันทำความผิดนะ ที่มันผิดแล้วก็แล้วไป อย่าได้พากันทำความผิดอีกนะ

ประภาคน วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖

เนกขัมมบารมี

“เนกขัมมบารมี” เป็นการสร้างบารมีของนักบวชนักพรต เป็นคุณธรรมของพระอนาคตมี ในจิตใจนี่จะไม่มีนิมิตรหมายว่าเป็นผู้หญิง เป็นผู้ชาย

นี้พากเราภักน้ำบัวอยู่วัด ถือว่าเรามาเจริญเนกขัมมบารมี เว้นจากการฟังเพลง พ้อனรำ เว้นจากการมีความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน ในเรื่องหนัง ละคร นิยาย ทั้งสมัยเก่าสมัยใหม่และสมัยปัจจุบัน

โตรศัพท์มีอถือหรือว่าอินเทอร์เน็ต เพชบึก พวนนี้ถือว่าเป็นข้าศิก ต่อการบำเพ็ญเนกขัมมบารมี พระเรณูเรหิริอว่าผู้ปฏิบัติธรรมของเรา ถ้ายังเกลือกกลัวด้วยสิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “ธรรมะมันไม่เกิด ปัญญาไม่เกิด จิตใจมันตกต่ำ จิตใจมันเคร็วหมอง”

ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมทั้งหลายต้องเคร่งครัด ต้องเข้มงวดกับตัวเอง จิตใจต้องเข้มแข็งไม่อ่อนแอก ปฏิปทาต้องแน่นอน ต้องตั้งมั่นไม่ลุบ ๆ คลำ ๆ

เรามาคิดดูเหตุการณ์ที่ผ่านมา บางท่านก็มีศรัทธาตั้งใจ ที่จะประพฤติปฏิบัติเนกขัมมบารมี แต่ไปพ่ายแพ้อารมณ์ของตัวเอง ก็ทำให้ตัวเองนั้นตกต่ำแล้วก็เสื่อมลง จิตใจไม่กำลัง จิตใจหมดศรัทธา

ในการประพฤติปฏิบัติ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่ามันเป็นอันตรายสำหรับพระผู้ใหม่และก็เป็นอันตรายต่อท่านผู้เก่าที่ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุก ๆ คนพิจารณาจิตใจของตนเองว่า “**จิตใจของตนเองนั้น เป็นอย่างไร...?**” ได้บำเพ็ญเนกขัมมบารมีเหมือนพระพุทธเจ้าท่านพาเราทำหรือไม่ หรือว่าไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตนเองเลย

ความสุขความสะดวกความสบายนางโลก ๆ ทางวัตถุ พระพุทธเจ้าท่านตรัสบอกเราสอนเราว่า “**มันไม่จริงยังยืน มันเจื่อนปนด้วยยาพิษ...**”

อย่างเราเป็นพระเป็นเณรจิตใจมันก็อ่อนแอก มันเลียคิดแต่เรื่องความสุขความสบายนอย่างโลก คิดถึงพ่อแม่ คิดถึงเรื่องอยู่เรื่องกินเรื่องเที่ยว ตลอดจนคิดถึงเพศตรงกันข้าม

ถึงแม้ร่างกายของเราจะมาเป็นเศษกบ瓦ช ปลงผม ห่มจีวรซ้อนผ้าสังฆภูต แต่จิตใจของเรานั้นยังเกลือกลักษณ์ลูกคอลีในเรื่องทางโลกทางวัตถุ ถ้าเราเป็นอย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเรา�ังมีอันตราย ถึงจะบวชก็ปี การบวชของเรานั้นก็เป็นหมัน มันไม่เกิดประโยชน์ ธรรมะมันจะเกิดไม่ได้ ปัญญา�ันจะเกิดไม่ได้

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาเราเป็นห่วงเรา กลัวเราจะพา กันหลงในสิ่งเหล่านี้

คนเรานะถ้าจะคิดว่าทำทุกอย่างเพื่อความไม่ยืดมั่นถือมั่น
มั่นคงเป็นไปไม่ได้...!

ที่เราทำไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าไม่ได้นั่นแสดงถึง
ความที่เรายังยึดยังถืออยู่ การรักษาศีลพระพุทธเจ้าท่านถึงบัญญัติว่า
ไม่ให้เราทำอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น

ศาสนาเสื่อม... ศาสนาที่มันไม่ได้เสื่อมนะแต่เพราะหัวใจของ
ทุก ๆ คนมันเสื่อม มันเป็นประชาธิปไตย มันทำกับทุก ๆ วัด วัดป่าก็มี
โตรศัพท์ วัดบ้านก็มีโตรศัพท์ ถ้าใครไม่มีโตรศัพท์เขารายกว่า
“แบลกประหลาด...!”

พระพุทธเจ้าท่านให้พระเนตรทุก ๆ รูปพิจารณาให้ดี ๆ ถ้ามิอย่างนั้น
การบวชของเราก็จะไม่เกิดประโยชน์ การบวชของเราก็จะเป็นหมัน
ทำให้วัดนั้น ๆ เสื่อม ทำให้สังคมส่วนรวมเสื่อม ทำความช้ำทำสิ่งที่ไม่ดี
ให้มี ๆ ก็จะอาย หลบ ๆ ซ่อน ๆ นาน ๆ ไปกล้ายเป็นความไม่สะอาด
ต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป ต่อไปก็ไม่เลย ไม่มีเลย ไม่สะอาด...

แต่ก่อนแอบมีโตรศัพท์ตั้งเตือนใช้ระบบสั่นสะเทือน อยู่ต่อหน้าโยม
จะโตรก็หลบ ๆ ซ่อน ๆ นาน ๆ ไปก็โตรได้ทั้งอยู่ในที่ชุมชนหรือหน้า
ประชาชน หรือแม้กระทั่งกำลังทำวัตรสาวมนต์

การเจริญเนกขัมបารมีสำคัญมาก...

สังเกตดูผู้บวชมาไม่ว่าจะเป็นพระเณรหรือแม่ชี จิตใจเขามาไม่ทึ้งเรื่องทางโลกทางบ้าน อย่างนี้ปัญญา มันไม่เกิด ธรรมะมันไม่เกิด

ทำวัตรก็ชยันทุก ๆ วัน นั่งสมาธิเป็นชั่วโมง ๆ แต่ปัญญาไม่เกิด เพราะอะไร...? เพราะว่าเราไม่ทึ้งทางครอบครัว ญาติ ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ลูก ๆ หลาน ๆ ไปห่วงลูก กลัวลูกมันจะไม่รวย กลัวลูกมันจะเอาตัวรอดไม่ได้ เป็นห่วงหลาน ลูกไปทำงานไม่มีใครเลี้ยงหลาน นั่งสมาธิกันนั่งทางกายแต่ใจ มันไปเลี้ยงหลาน ใจไปอยู่กับธุรกิจหน้าที่การทำงานโน่น...

เป็นพระยังอยากรวยอยู่ เป็นแม่ชีมักยังอยากรวย ใจรักจะรวยอยู่ มันยังอยากถูกหวยอยู่ ยังอยากถูกเลข ถูกเบอร์ เรากิดดูมันก็น่าอยนนะ เป็นพระ เป็นเณร เป็นแม่ชี มันยังอยากรวยอยู่

ถ้าเราไม่ฝึกปล่อยไม่ฝึกวาง จิตใจของเรางاهเข้าถึงเนกขัมมะไปไม่ได้ เพราะใจของเรามันเคราหมอง ทำให้ปัญญาไม่เกิด "เมื่อบวชหลายปี มันก็คิดห้อแท้แล้ว ทำไมธรรมะไม่เกิด..?"

ถ้าเรามาคิดดู มันจะเกิดได้อย่างไร เพราะเราไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ เนกขัมบารมีเลย เราไม่ได้ละได้วางได้ทิ้ง ญาติโยมมากกราบไหว้เรา เรายังกระดาษใจอยู่ เพราะเรามันไม่มีอะไรให้เข้ากราบเข้าไหว้ มีแต่กิเลส ตัณหา อุปทาน เราอึ้งมาก อยู่ไปหลายปี บวชหลายปียังพากันสึก เพราะเราไม่พากันเจริญเนกขัมบารมี

เราเคยอยู่บ้าน เราเคยดูหนังฟังเพลง เราเคยท่องเที่ยว จิตใจมัน
ชำนิชำนาญในสิ่งเหล่านั้น พระพุทธเจ้าท่านจึงให้เรามาหยุดสิ่งเหล่านั้น
มาทิ้งสิ่งเหล่านั้น เห็นภัยเห็นโทษในสิ่งเหล่านั้น ถึงใจมันจะขอบจะยินดี
หาก็จำเป็นที่จะต้องปล่อยต้องวาง

ส่วนใหญ่เราทุก ๆ คนน่าจะมันยังไม่ได้แก่ไขตัวเองแล้วก็พากันไปคิดว่า
วัดโน้นเขาปฏิบัติดี ครูบาอาจารย์เขาเข้มงวดดี ต้องไปอยู่วัดนั้นวัดนี้บางทีก็
จะได้ดีกับเขาบ้าง เราไปอยู่ที่ไหน ครูบาอาจารย์ท่านก็ไม่ได้ปฏิบัติให้เรา
ทุกท่านทุกคนต้องตั้งใจเอาเอง ปฏิบัติเอาเอง

“อดเอา ทนเอา ฝืนเอา” ความอดทนนี้ทำให้เกิดศีล เกิดสามาริ
เกิดปัญญา

เราอย่าไปว่าเป็นพระครูบาอาจารย์ เป็นพระเพื่อนผู้
เป็นพระรูปเสียงมากวนเรา สิ่งเหล่านั้นมันไม่ได้มากวนเรา แต่เป็นพระ
เราไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ สิ่งเหล่านั้นมันถึงมาเกิดที่จิตที่ใจของเรา

พระพุทธเจ้าท่านให้เราตั้งใจปฏิบัติปักหลักต่อสู้ การปฏิบัติ
อย่างเป็นคนสามาริสัน ทำอะไรก็จับจดไม่หลอกไม่แฉ่น

ญาติโยมที่เป็นคุณพ่อคุณแม่ ถือว่าเวลาชีวิตมันใกล้ชิดเข้ามาทุกที...

พระพุทธเจ้าท่านให้เราฝึกชำระจิตใจของตนให้ขาว�อบ ฝึกตัดอาลัย
ในลูกในหลาน ฝึกตัดอาลัยในเรื่องเป็นเรื่องตาย เรื่องร้ายเรื่องราย

เรามาคิดดูนะ ไอ้ลูกของเรานี่ที่แท้จริงแล้วมันไม่ใช่ลูกของเรา
เพียงแต่เขามาเกิดกับเราเพื่อสร้างความดี สร้างคุณธรรม มันจะเป็นลูกเรา
ได้อย่างไร แม้แต่ตัวเรามันก็ไม่มี ตัวลูกเรามันก็ไม่มี เดียวมันก็แก่
เดี้ยวนักเจ็บ เดี้ยวมันก็ตาย เดี้ยวมันก็กลายเป็นของว่างเปล่า

แต่ก่อนมีปุญญาติายาย มีบรรพบุรุษ เดี้ยวันนี้มันไม่มี เพราะว่ามันเป็น
ของไม่มี มันเป็นปรากฏการณ์ชั่วคราว ชั่วขณะ

เราต้องฝึกปล่อย ฝึกวาง ถ้าไม่ประพฤติปฏิบัติอย่างนี้เราจะเกิดมา^๒
เสียชาติเกิด ไม่ได้สร้างความดี สร้างคุณธรรม มัวแต่มาหลงสมบัติ
หลงลูกหลานอยู่นี้

หากล่องมาคิดดูดี ๆ นะ คนที่เข้า cavity ไป เขาเอาอะไรไปด้วยไหม?

เกิดมาเกิดไม่ได้อาوهไรมา มีแต่ตัวเปล่า ๆ เข้าสูรเรศริญเร่าว่า
ดีอย่างนี้เก่งอย่างนี้ มีบุญมีวاسนา เรายังคงก่อปีศาจกันก็เป็น
ทั้งที่ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นของมันอยู่ปกติอย่างนี้ เขาว่าเราไม่ได้มีเก่ง
ว่าเรายากจน ว่าเราไม่ฉลาด ใจของเราก็เหี่ยวนะหึ้ง

เราดูดี ๆ นะ ถ้าเราไม่รู้จักคิดพิจารณาในสิ่งที่เข้าสูรเรศริญนินทา
ปัญญาเรายังไม่เกิด เพราะว่าอันนี้มันเป็นโลก มันไม่ได้เป็นธรรม
โลกมันทำเรา เพราะเรามิ่งรู้จัก

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราให้เราพัฒนาตัวเอง อย่าให้โลกรรรมมาครอบจำกัดใจของเรา เพราะสิงเหล่านี้มันเกิดขึ้นชั่วขณะ มนต์ซึ่งอยู่ไม่ได้นาน ไม่เกิน ๗ วันนะ ถ้านานกว่านี้เดียวเราเกิดเป็นโรคประสาท

พยายามฝึกปล่อยฝีกว้างในชีวิตประจำวันของเรา ถ้าเราไปจมอยู่กับลูกกับหลาน ไปจมกับเรื่องจนเรื่องรายอย่างนั้นปัญญาของเรามีเม่เกิดแน่ ไม่รู้จักทำจิตใจของตนให้ขาวรอบ...

ค่าวันอังคารที่ ๕ มีนาคม พุทธศก๑๒๕๖

จะเปลี่ยนชื่อว่าตระบูบตีสำหรับผู้ที่จะมาพักปูบตีธรรม

ณ วัดป่าทรัพย์ทวารามaramแห่งนี้

๑. เป็นต้นต้องมีศรัทธาตั้งอกตั้งใจมารักษาศีล ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ เดินจงกรม ทำวัตรสวดมนต์ ไม่ได้มาเพื่อจุดประสงค์อย่างอื่นแลบแต่เฝงได ๆ ทั้งนั้น

๒. ผู้ที่เจ็บไข้ไม่สบาย ป่วยเป็นอัมพฤกษ์อัมพาต หรืออายุแก่เกิน ถ้ามีจุดประสงค์ที่จะมาพักปฏิบัติธรรมก็ให้มาได้เป็นบางครั้งบางคราว เท่านั้น แต่ต้องให้มีผู้ดูแลรักษาอุปปัจจุบัน มิฉะนั้นจะเป็นภาระให้กับทางวัด และผู้ที่มารักษาศีลปฏิบัติธรรม

๓. ไม่ควรนำบุตรหลานที่อายุยังเล็กเกินไปมาพักค้างคืนภายในวัด จะเป็นเหตุให้รบกวนคนอื่นที่เขามาประพฤติปฏิบัติธรรม จะเป็นเหตุให้สถานที่ไม่สงบ ถ้าท่านเดินนำบุตรหลานมากรุณามากดูแลให้ดี ๆ ด้วย

๔. ผู้ที่สุขภาพแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ป่วยไม่ไข้ ไม่แก่เกิน ควรจะสามารถ ศีล ๘ อย่างไรตามความอ่อนแองของตัวเอง

๕. ผู้ที่มาอยู่วัดต้องเข้าศาลา养成สามาริ ให้วัพระสวดมนต์ พังธรรม ทุก ๆ ครั้งตามเวลาที่ทางวัดได้ตั้งไว้ห้องเช้าห้องเย็น ไม่ควรมาซักก่าวเวลา เช่น เขาทำวัตรเกือบเสร็จแล้วถึงมา เขาเทศน์เกือบจะจบแล้วถึงมา อย่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง

๖. ผู้ที่มาอยู่วัดพักอยู่ในบ้านพักได ๆ ให้ดูแลรักษาความสะอาด เช่น ที่นอน รองห้องนอน ผ้าห่ม ห้องน้ำ ห้องสุขา และรอบบริเวณบ้านพัก

เข่น บริเวณข้างล่างมีขยะ มีหญ้ารกรุ่งรัง เரาควรที่จะช่วยเหลือแบ่งเบาให้ทางวัดได้จะเป็นการดีมาก

๗. ผู้ที่มาอยู่พักปฏิบัติธรรม ทางวัดขอความกรุณาไม่ให้นำโทรศัพท์มือถือ ไอแพด ไอโฟน คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก อินเทอร์เน็ตมาใช้ภายในวัด ถ้านำมา ก็ให้เก็บไว้เสียก่อน หยุดใช้ชั่วขณะที่ท่านมาประพฤติปฏิบัติธรรม ทางวัดไม่อนุญาตให้ใช้ และทางวัดห้ามผู้ที่ติดบุหรี่ ไม่ให้มาสูบบุหรี่ภายในวัด

๘. หลังจากทำวัตรเข้ากลับที่พัก ผู้มาประพฤติปฏิบัติธรรมไม่ควรกลับไปนอน ให้อีกโอกาสันนั่นทำความสะอาดที่พัก ห้องนอน ห้องสุขา และบริเวณรอบ ๆ ทุก ๆ วัน ถือว่าเป็นกิจวัตรที่เราได้มาพักปฏิบัติธรรมภายในวัด เราต้องมีหน้าที่ปฏิบัติตั้งนี้

๙. ผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรมไม่ให้เก็บอาหารไว้ในที่พัก ให้เก็บได้เฉพาะน้ำปานะเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ควรสะสมน้ำปานะไว้ภายในที่พักเยอะ ๆ หรือมีสิ่งของต่าง ๆ เต็มห้องไปหมด เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้อง

๑๐. ผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรมต้องทำตัวเป็นคนใหม่สม่ำเสมอ เช่น เข้าศาลาหลังสัญญาณระฆัง ดังไปแล้วอย่างช้าไม่เกิน ๕ นาที ถ้ามาช้ากว่านั้นถือว่าช้ากว่าเวลาจะเป็นการไม่เคารพนับถือในข้อติกา ที่ทางวัดตั้งไว้ จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้จิตใจเศร้าหมอง ให้ทุกคนเคารพในศีลในข้อวัตรปฏิบัติ อย่าได้ตามใจตัวเอง ต้องปรับตัวเองเข้าหาร่มนะ หาข้อวัตรปฏิบัติ

๑๑. ผู้มาประพฤติปฏิบัติธรรม ก่อนจะกลับบ้านให้ดูแลความสะอาด เก็บขยะ ปัดภาชนะ เช็ดถู เก็บที่อยู่ที่นอนไว้ให้ดี ๆ ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย พร้อมที่คนอื่นที่จะเข้ามาอยู่ให้พร้อมใช้งานได้เลย

๑๒. ผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรมถ้ามีเงินมีทองควรจะเอาติดตัวไปด้วยทุก ๆ ครั้งเมื่อท่านไปทำวัตร สวดมนต์บนที่ศาลา ไม่ควรทิ้งไว้ที่ที่พัก มันอาจจะสูญหายได้

๑๓. ผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรม ควรที่จะงดพูด เพื่อจะได้ตัดสิ่งภายนอก เราจะได้อยู่กับเนื้อกับตัว จะได้เจริญสติสัมปชัญญะอยู่กับความสงบ จะได้ฝึกสมาริ ถือโอกาสประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

๑๔. เวลาทางวัดได้กำหนดไว้เพื่อเป็นหลักในการปฏิบัติตั้งนี้

- เวลา ๐๖.๓๐ น. พระออกบิณฑบาต
- เวลา ๐๘.๓๐ น. เข้าทำพิธีในศาลา พึงพระธรรมเทศนา ก่อนพระฉัน
- ถ้ามีการอบรม ผู้ที่มาอบรมเข้าศาลาเพื่อฟังการอบรมเวลา

๑๕.๐๐ น.

- เวลา ๑๕.๐๐ น. สัญญาณระฆัง ทำความสะอาด ภาัดศาลา ทำความสะอาดห้องน้ำห้องสุขา ภาัดถนน

- เวลา ๑๙.๐๐ น. สัญญาณระฆังเพื่อให้เข้าไปนั่งสมาธิภาวนา
- เวลา ๑๙.๐๐ น. ทำวัตรสวดมนต์
- เวลา ๒๐.๐๐ น. พึงพระธรรมเทศนา
- เวลา ๒๐.๓๐ น. ไหว้พระกลับกุฎี เพื่อไปปฏิบัติธรรมตามอธิบายศัย

- เวลา ๒๐.๓๐ น. ถ้ามีการอบรม ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม เข้าคอร์สอบรมต่อไปจนถึงประมาณ ๒๒.๐๐ น. ถึงเลิกกลับที่พักตามอธิบายศัย

- เวลา ๐๓.๐๐ น. สัญญาณระฆัง ตีนี้ขึ้นмарวมกันที่ศาลา เพื่อมานั่งสมาธิรวมกัน
- เวลา ๐๔.๐๐ น. ไหว้พระสวดมนต์
- เวลา ๐๕.๐๐ น. เลิกจากการนั่งสมาธิทำวัตรสวดมนต์ ทำความสะอาด สำหรับพระกับผู้ชายทำความสะอาดศาลา และห้องน้ำห้องสุขา

ทางฝ่ายผู้ชาย สำหรับผู้หญิงทำความสะอาดโรงครัว ห้องน้ำห้องสุขา
ทางฝ่ายผู้หญิง หลังจากทำความสะอาดส่วนรวมแล้วให้กลับไปที่พัก
เพื่อคุ้มครองความสะอาดที่พัก ห้องน้ำห้องสุขาและบริเวณที่พัก ถ้าใครต้องการ
จะใส่บาตรก็ให้เตรียมตัวออกไปใส่บาตรตามอัธยาศัย

ประกาศให้ทุกท่านทุกคนทราบว่าทางวัดป่าทรัพย์ทวีธรรมารามนี้
ไม่เก็บค่าใช้จ่าย ไม่เก็บเงิน ไม่เก็บสตางค์สำหรับผู้ที่มาพักประพฤติ
ปฏิบัติธรรมได้ ๆ ทั้งสิ้น ทุกอย่างฟรีหมด ให้ทุกท่านทุกคนเข้าใจตามนี้
ไม่ว่าสถานะบัน Hind หน่วยงานใด นักเรียนนักศึกษาสามารถเข้ามาทำการ
ฝึกอบรมปฏิบัติได้ สิ่งที่ทางวัดต้องการได้แก่ความสะอาด ความสงบ
ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ต้องพากันปฏิบัติให้เคร่งครัดเพื่อประโยชน์
ส่วนรวมตลอดไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

(พระอาจารย์กัณหา สุกamo)

ระเบียบปฏิสำหรับนักเรียนที่มาปฏิบัติธรรม

วันนี้คณะคุณครูได้พานักเรียนมาปฏิบัติธรรม ณ วัดป่าทรัพย์ทวี-
ธรรมารามแห่งนี้ ทางพระ ทางวัดยินดีต้อนรับครูบาอาจารย์และญาติโยม
ทุก ๆ คนนะ

ทางพระขอบอกสถานที่ ออาคารหลังนี้คือศาลาปฏิบัติธรรม
ส่วนอาคารหลังโน้นเป็นอาคารโรงครัว โรงอาหาร ประกอบอาหาร ที่อาคาร
หลังโน้นเป็นอาคารห้องน้ำห้องสุขา ๒๔ ห้อง แล้วก็อาคารหลังโน้นเป็น
ห้องน้ำห้องสุขา ๘ ห้อง ส่วนทางโน้นเป็นเขตของพระ ส่วนเขตตั้งแต่นี้ไปถึง
โน้นเป็นของอุบาสกอุบาสิกา

วัดที่นี่มีเนื้อที่ ๑๕๐ ไร่ ที่พักสำหรับพระภิกษุสามเณรพักได้
ประมาณ ๗๐ รูป ทางบ้านพักญาติโยมก็พักได้ประมาณ ๕๐๐ คน
ถ้ามากกว่านั้นก็ต้องการเต็นท์ สำหรับที่นักเรียนมาชุดนี้ที่พักก็จัด
เป็นสัดส่วนนน ผู้หญิงพักที่โรงครัวชั้นบน ผู้ชายพักที่ห้องพักด้านหลังศาลา

ระเบียบของวัดเบื้องต้นที่จะต้องรับรู้ก็คือ

เรื่องความสงบ ถ้าทุกคนเข้ามาในเขตวัดเขตอาرامนี้ ทุก ๆ คน ต้องรักษาความสงบ ไม่ว่าครูบาอาจารย์ ไม่ว่านักเรียนนักศึกษาประชาชน ทุกคนต้องช่วยกันรักษาความสงบ

๑. เรื่องความสะอาดน้ำ ขยะทุกชนิดนี้ก็ให้ทิ้งลงในถังขยะ ที่เตรียมไว้ เข้าห้องน้ำ ห้องสุขาแต่ละครั้งต้องให้สะอาด ไม่ให้สกปรก เราไปที่อื่นเราเห็นตั้งแต่ห้องน้ำสกปรก เห็นห้องสุชาสกปรก ที่นี่ก็ถือว่า สสะอาด

๒. ครูบาอาจารย์ที่นำนักเรียนนักศึกษามาปฏิบัติธรรม ต้องอยู่ร่วมรวมกันปฏิบัติธรรมกับนักเรียน ไม่ให้อenanักเรียนมาปล่อยทิ้งไว้ กับพระ ครูบาอาจารย์ต้องดูแลความสงบความสะอาดของนักเรียน เพราะครูบาอาจารย์นี้สำคัญมาก ให้ดูแลเด็กบางคนบางกลุ่มบางที่มันไม่เข้าปฏิบัติธรรม มันออกไปเล่นอยู่ข้างนอกต้องดูแลให้ดี ๆ

๓. ครูบาอาจารย์คนไหนสูบบุหรี่ ที่วัดเราไม่ให้สูบบุหรี่นั้น ใครนำโทรศัพท์มาทางวัดให้ดใช้ไว้ก่อน ครูบาอาจารย์นั่นสำคัญ ถ้าครูบาอาจารย์โทรศัพท์ พะ เนร ญาติโยมที่มาถือศีลเค้อยากโหร เหมือนกัน โทรศัพท์นี้ก็ให้คุณครูและนักเรียน เก็บไว้ให้หมด ปิดไว้ให้หมด พากันมาประพฤติปฏิบัติก็ได้ปฏิบัติกันจริง ๆ

๔. กิจวัตรต่าง ๆ เราจะทำร่วมรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนทุกครั้ง ทำวัตรสวดมนต์ นั่งสมาธิพร้อมกัน เดินจงกรมพร้อมกัน ทำความสะอาด ศาลา ห้องน้ำห้องสุขา ภาชนะพร้อม ๆ กันนะ เวลาตักอาหารทานนี้

ก็ตักเป็นแควนະ ให้เป็นระเบียบ รักษาความสงบ ไม่ให้แข่งหน้าตัดหน้า คนอื่น ต้องไปตามระเบียบ เวลาทานข้าว ก็นั่งเป็นระเบียบ ผู้ชายก็ส่วนผู้ชาย ผู้หญิงก็ส่วนผู้หญิง ที่นี่เราจะให้ทานอาหารวันละ ๒ ครั้ง ตอนเช้า จะให้พากันทานข้าวต้ม แล้วก็อีกครั้งหนึ่งคือตอนที่พระฉันบินเทศานุต ตอนเก้าโมงกว่า การล้างภาชนะต้องให้ทุกคนล้างภาชนะเอง ต้องล้างให้สะอาดอย่าล้างพอกห้อไปที่ เพราะที่นี่นั่งผู้ที่ทำอาหาร หรือผู้ที่ประกอบอาหารอะไรต่าง ๆ ทางวัดไม่ได้จ้างเด็กมา เป็นผู้ที่มาถือศีลปฏิบัติธรรม ส่วนใหญ่ก็จะเป็นผู้เฒ่าที่มีฐานะที่ดีพากันมากอยู่วัด จะมีพวากเด็ก ๆ แรมบ้าง กันดีหน่อย ครูบาอาจารย์มาที่นี่ก็พากันมาสร้างบารมี ถ้าเรามาแต่เป็นผู้เอาอย่างเดียวเราไม่เสียสละนี้ถือว่าไม่ดี ไม่ถูกต้อง “เป็นบ้าป” ให้ทุกคนเข้าใจอย่างนี้นะ

๕. เวลามาอยู่วัดนี้ก็ให้อยู่วัดอย่างเดียววนะ ห้ามออกนอกวัด เพราะว่าถ้าออกนอกวัดแล้วมันไม่ปลอดภัย ถึงเวลาอนก์ให้พากันนอน มันไม่อยากนอนก์ต้องนอน ถึงเวลาตื่นก์ต้องตื่น ไม่อยากตื่นก์ต้องตื่น เวลาพระทศน์พระสอนก์ไม่ให้พูดไม่ให้คุยกัน มันอยากพูดอยากรู้จักก็อดเอา ประเทศเราถือว่าเป็นประเทศที่ยังด้อยพัฒนา ระเบียบวินัยยังไม่แข็งแรงเท่าประเทศสิงคโปร์หรือประเทศรั่งที่ระเบียบวินัยเค้าดี ๆ ฝรั่งเค้าสอนให้มีระเบียบตั้งแต่น้อยจนมันเป็นไปเองโดยธรรมชาติ ประเทศไทยเราถือว่า “ตามใจตัวเองเค้าเรียกว่าไทยแท้” เพราะนักเรียนยังไม่รู้จักคำว่าใจนั่น นี่เรียยังไม่เข้าถึงใจนั้น เรายังพากันทำงานกิเลสอยู่ ถ้าใจนั้นนะคือระเบียบคือวินัยนะ

ประเทศไทยมีการปกครองระบบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเป็นประธานมีกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวง แล้วก็มีจังหวัดต่าง ๆ แบ่งเป็นภาคตะวันออก ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคใต้ เพื่อให้ประชาชนอยู่ร่มเย็นเป็นสุขนั้น ก็มีการบริหารการปกครองเพื่อให้ประชาชนได้อยู่ดีกินดี เป็นคนฉลาดเป็นคนมีสติมีปัญญา เป็นคนมีศีลเมธธรรม มีคุณธรรมเป็นผู้ที่มีความสามารถ เพื่อให้พัฒนาทั้งเทคโนโลยีและคุณธรรม

เราเกิดเป็นบุคคลคนหนึ่งที่เป็นทรัพยากรเป็นบุคลากรของประเทศที่อยู่ในระบบของประชาธิปไตย ให้นักเรียนนักศึกษาทุกคนเข้าใจนะว่า เราเกิดมาทำอะไร...?

เราเกิดมาเพื่อเป็นคนดี เกิดมาเพื่อเป็นคนที่เสียสละ เป็นผู้ที่ไม่ตามใจตามกิเลสตัวเอง เราจะเป็นคนขยัน เป็นคนอดทน เป็นคนเสียสละ เป็นคนรับผิดชอบ เป็นคนที่มีสัจจะ เป็นคนมีศีล เป็นคนกตัญญูตัวเวที เป็นคนมัธยัสถ์ไม่หลงวัตถุ ต้องเน้นเรื่องจิตเรื่องใจเป็นหลัก

สูตรนี้เป็นสูตรรายนั้น สูตรที่มีคุณธรรม ถ้าใครปฏิบัติอย่างนี้แหล่ รายทุกคนมีคุณธรรมทุกคน ให้อาในหลวงของเรา เอาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราเป็นตัวอย่าง

ให้นักเรียนและคุณครูทุกคนให้เข้าใจอย่างนี้นั้น จะได้นำตัวเองเข้าหาความสุขความดับทุกข์ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง เป็นประโยชน์

ต่อคุณพ่อคุณแม่ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว และสังคมประเทศชาติ

เราเป็นคุณครูอย่างนี้ถ้าเราไม่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติในอนาคตของเรา ต้องเป็นคนจนแน่นอน ครอบครัวของเราต้องมีปัญหา ถ้าเราเป็นคนไม่มีศีลไม่มีสักจะ ไม่เป็นคนมัธยสัตต์ ในอนาคตเรานี้แหละเราไม่มีคุณธรรมแน่นอน เราลำบากแน่

การประพฤติปฏิบัติธรรมนี้แหละทุกคนต้องตั้งใจ ถึงแม้มันจะยากลำบากก็ต้องอดทน ต้องตั้งใจ เพราะว่าเป็นหน้าที่การทำงานของเรา เรื่องกินเรื่องเที่ยวเรื่องสรวณเสียงานนั่นให้พกมันไว้ก่อน เพราะทุกคน ก็อยากกิน อยากรถเที่ยว อยากมีเพื่อน แต่มันต้องเบรกตัวเองต้องหยุดตัวเอง เพื่อสร้างความดีเพื่อสร้างบารมี เพื่อช่วยเหลือตัวเองให้ได้ แล้วเราจะได้ช่วยเหลือพ่อแม่เรา เพราะว่าพ่อแม่เราแก่เฒ่าไปทุกวัน ท่านก็ยากลำบาก เราถือว่าเราเกิดมาเพื่อช่วยเหลือพ่อช่วยเหลือแม่ผู้ยากลำบาก

การมาปฏิบัติครั้งนี้ก็ให้นักเรียนและครูบาอาจารย์รวมถึงญาติโยม ทุกท่านให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

คำวันที่ ๑๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ສກារចរណក្របការយອມຮັບຄວາມເປັນຈົງ

ເຮືອງຄວາມເກີດ ຄວາມແກ່ ຄວາມເຈັບ ຄວາມຕາຍ ຄວາມພັດພຣາກ
ເຮືອງອາກາສຮັອນ ອາກາສຫາວາ ເຮືອງຄຸດແລ້ງ ຄຸດຝູນ ຄຸດຫາວາ ເຮືອງທຸກສິ່ງ
ທຸກອຍ່າງນັ້ນມັນເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຕັ້ງອຟ່ງ ດັບໄປ ນີ້ເປັນຮຽມຮະ ເປັນຮຽມชาຕີ
ທຸກ ຈ ທ່ານທຸກ ຈ ດັນຄອງໄມ້ໂຄຣເປີ່ຍນແປລງແກ້ໄຂໄດ້

ສິ່ງທີ່ເຮົາມີປັບປຸງຫາທຸກວັນນີ້ ເພຣະເຮົາອຍາກໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກອຍ່າງນັ້ນເປັນໄປ
ເໜືອນທີ່ໃຈເຮົາຕ້ອງກາຣ ອີຍາກຈະໃຫ້ມັນເປັນໄປເໜືອນຄວາມຍືດຄວາມຄື່ອ
ຂອງເຮົານັ້ນມັນເປັນໄປໄມ້ໄດ້

ພຣະພຸທຣເຈົ້າທ່ານດີ່ງໃຫ້ເຮົາທຸກ ຈ ດັນຍອມຮັບສພາພຄວາມເປັນຈົງຈີງວ່າ
ອັນນີ້ເປັນຮຽມຮະເປັນສພາວຮຽມ ໃຫ້ທຸກທ່ານທຸກຄອນຍ່າພາກນັ້ນເຄຣີຍດ
ຍ່າພາກນັ້ນຕ່ອຕ້ານ

ພຣະພຸທຣເຈົ້າທ່ານໃຫ້ເຮົາທຳຈິຕໃຈໃໝ່ມັນສົງ ໃ້ມັນເຢັ້ນ ເຄົສීລ໌ທັ້ງ ៥
ມາຊ່ວຍເຮົາ ເຄົສීລ໌ທັ້ງ ៥ ມາຊ່ວຍເຮົາ ເຄົສීລ໌ທັ້ງ ១០ ມາຊ່ວຍເຮົາ ເຄົສීລ໌
ທັ້ງ ២២៧ ມາຊ່ວຍເຮົາ ເພຣະໃນໃຈຂອງເຮົານີ້ມັນຈະພຍາຍາມໄປຢຶດມື່ນລື່ອມັນ
ໃນອັດຕາຕ້ວຕັນ

ເຮົານີ້ຄໍາມີຕົວຕານມັນທຸກໆໜະ ຄິດວ່າເປັນຫຼູງເປັນໝາຍກົງທຸກໆແລ້ວ
ຄິດວ່າເປັນນາຍ ກ. ນາງ ຂ. ມັນກົງທຸກໆແລ້ວ ຄິດວ່າຕົວເວົງໄດ້ ຕົວເວົງເສີຍ ຕົວເວົງມີ
ຕົວເວົງເປັນມັນກົງທຸກໆແລ້ວ

ສັກຍາທີ່ງໝູງ ຄື່ອຄວາມຍືດມື່ນລື່ອມັນໃນຕົວຕານໃນທຸກຄອນຕ້ອງມາແກ້ໄຂ
ທີ່ຕົວເວົງ ແກ້ທີ່ໃຈນີ້ສຳຄັນ ແກ້ທີ່ອາຮມລົນນີ້ສຳຄັນ

เราทุกคนส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันมักอยู่ด้วยความเครียดอยู่ด้วยความทุกข์ ทุกข์ทั้งตัวเอง และทั้งทุกข์แทนคนอื่น

พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เราปล่อย ให้เราวาง... เพราะเรื่องนี้มันเป็นเรื่องจิตเรื่องใจของเรา ไม่มีใครที่จะมาช่วยเหลือเราได้

ให้เรามาแก้ที่ใจแก้ที่ความคิดความเห็นของเรา เพราะสิ่งต่าง ๆ นั้น เค้าไม่มีสุขไม่มีทุกข์อะไรเลย "มันมีแต่เรา..." เราไปแบกสุขแบกทุกข์

ทุก ๆ ท่านทุกคน... พระพุทธเจ้าท่านให้เราปฏิบัตินะ ปฏิบัติที่ที่เรารู้สึกนั้นแหละ ปฏิบัติอยู่ที่บ้าน ปฏิบัติที่ทำงาน หรือปฏิบัติอยู่ที่วัด ไม่ว่าเรา จะอยู่ที่ไหนทุกคนต้องมาแก้ที่จิตที่ใจแก้ที่ความหลงของเรา

พระพุทธเจ้าท่านให้มองมาที่ตัวเรา่นั่... เรา มันมีที่ไหน รับประทานอาหารทุกวันมันก็แก่ทุกวัน ทุกท่านทุกคนล้วนแต่ต้องเป็นอา กง อาม่า สุดท้ายก็ต้องสลายไปในที่สุด

เราจะไปคิดว่ามันปล่อยไม่ได้วางไม่ได้ เพราะว่ามีลูกมีหลานมีภาระ มีหนี้สินนี้ไม่ได้

เรื่องภาระเรื่องหนี้สินถือว่าเป็นเรื่องธรรมดា เรื่องลูกเรื่องหลานถือว่าเป็นเรื่องธรรมดា คนเราเกิดมาถ้าไม่รู้จักอารมณ์ ไม่รู้จักความคิด มันก็ย่อมทุกข์อย่างนี้แหละ มีบ้านก็ทุกข์ เพราะบ้าน มีรถก็ทุกข์ เพราะรถ มีลูกมีหลานก็ทุกข์ เพราะลูก เพราะหลาน มีร่างกายก็ทุกข์ เพราะร่างกาย เวลา non หลับเรา ก็ได้ผ่อนคลายความทุกข์ลงมาหน่อย แต่บางคน non หลับ ก็ยังฝันยังทุกข์นั่...

เรื่องปล่อย เรื่องละ เรื่องวางเป็นสิ่งที่สำคัญ...

คนเรารอยารวยมันก็ไม่รวย อยากรหุ่นมันก็ไม่หนุ่ม อยากสาวมันก็ไม่สาว อยากรักไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายมันก็เป็นไปไม่ได้ มันเป็นธรรมะ เป็นสภาวะธรรม

พยายามเดินไปข้างหน้าเรื่อย อย่าไปพนหลักอยู่ข้างหลัง อดีตมันผ่านไปแล้วมันแก้ไขไม่ได้ ทำใจให้สบายไม่ให้มีทุกข์ พยายามแก้ไข ใจของเรา ถอนโหรลใจของเรา

"พยายามเสียอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต พยายามรักษาธรรมะ เมี้ยชีวิตของเราจะหายไม่..."

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราลูบ ๆ คลำ ๆ เเยะ ๆ ยอง ๆ ต้องปรับใจเข้าหาศีลธรรม

ความเพลินนั่นมันมีกับเราทุก ๆ คน... พระพุทธเจ้าท่านให้เราพากันรักจักในจิตในใจของเราว่ามันลุ่มมั่นหลงอะไรบาง...?

เมื่อรู้ว่ามันมีแล้วก็พยายามตัดพยายามวางแผน ทำจิตใจให้เข้มแข็ง ประพฤติปฏิปธิบัติอบรมบ่มอนธรีไปเรื่อย ๆ

คนเราเกิดมาทำความต้องการมาก มันไม่ได้ตามใจแล้วมันเครียด

ถ้าเราตามใจเรา เราเกิดเหมือนกับทีชนขพระมนต์ที่ตรัสถกับพระพุทธเจ้าว่า "อันไหนข้าพเจ้าชอบข้าพเจ้าก็จะเอา อันไหนข้าพเจ้าไม่ชอบ ข้าพเจ้าก็ไม่เอา..."

พระพุทธเจ้าจึงตรัสตามว่า "ความแก่ ความเจ็บ ความตาย พระมนต์ชอบไหม...?" ทีชนขพระมนต์ก็ตอบว่า "ไม่ชอบ" พระพุทธเจ้าจึงตรัสแก่พระมนต์ว่า "สิ่งที่พระมนต์ไม่ชอบ พระมนต์ก็ต้องได้ทั้งหมด..."

เราทุก ๆ คนนี้กำลังต้องอยู่ในสภาวะเดียวกับที่ omniphrahmn ใจมาເອາຕາມຄວາມຂອບໃຈ

เราย้ายมาแก้จิตแก้ใจของเราในชีวิตประจำวัน เราจะได้รู้จักว่า พระนิพพานอยู่ตรงนี้เอง อินทรีย์บารมีจะแก่กล้ามั่นอยู่ตรงนี้เอง

เราจะไปหลงตัวตนไม่ได้ หลงวัตถุข้าวของเงินทองไม่ได้หrogan ต้องปรับตัวเองเข้าหาธรรมะ

คนเรานั้นนี่ จะไปเอาความสุขในทรัพย์สมบัติ เอาความสุขทางเนื้อ ทางหนัง เอาความสุขจากลาภยศสรรเสริญ ถ้าทุกท่านทุกคนคิดอย่างนี้ ต้องไปถึงทางตันแน่ คิดว่าจะไปหาธรรมะที่อื่นมันก็คงไม่ได้พบไม่ได้เจอบรร猛หารอก ถ้าเราไม่ได้กลับมาแก้ที่ตัวเอง

เรอຢ່າໄປคิดว่าเราอินทรีย์บารมีน้อย ต้องหลบหน้า หลบตา หลบผู้ หลบคน เพราะทุกคนมีหน้าที่มีภาระงาน

พระพุทธเจ้าท่านให้เราปฏิบัติในชีวิตจริงในชีวิตประจำวันให้มั่น ดับทุกข์ทางจิตทางใจได้

เราไปอยู่ที่ไหนทำอะไรถ้าเรามีความยึดมั่นถือมั่น มีตัวมีตนเรามีทุกข์ ทั้งนั้น ทุกทางกายไม่ว่าแต่นี้มั่นทุกข์ทางใจ

ความเครียดที่เราทั้งหลายประสบอยู่นี้คือความทุกข์ทางใจ ทำให้เกิดทุกข์เกิดภัย เกิดโรคเครียด นอนไม่หลับจนเป็นโรคกระเพาะ โรคประสาท โรคมะเร็ง สารพัดโรคนั่น เพราะเราหากันเป็นแต่นักปรัชญา ไม่อยากเป็นนักปฏิบัติ ไม่กลับมาแก้ไขใจของตัวเอง แก้ไขประพฤติปฏิบัติ

ตัวเองที่มั่นทำตามใจตามกิเลส "เราจะเอาหน้าไปไหนเอาตาไปไหน จะเอาลายศสรรเสริญไปไหน จะเอาความหล่อความสวยงามไปไหน..."?

ทุกท่านทุกคนพระพุทธเจ้าท่านให้พิจารณาสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นภาระหนักที่มั่นเป็นอัตตาตัวตน ลายศสรรเสริญนี้ ให้เรากระซากหน้ากากของตัวเองออก กระซากสมมุติที่มั่นบังสจธรรมที่มั่นครอบงำเรา ทำให้เราไม่ดูนอนธการ...

ทุกท่านทุกคนอยู่ในบ้านในสังคมมีหน้าที่มีตำแหน่งต้องเพิ่มความดีเพิ่มการเสียสละให้มากขึ้น เพราะเราไม่ได้มีไม่ได้เป็น ไม่ใช่สัตว์บุคคลตัวตนเราเข้า

ทุกท่านทุกคนต้องปล่อยวางทางจิตทางใจที่มั่นเกิดกับเราต้องแก้ไขให้ได้ อดให้ได้ ทนให้ได้

สามารถต้องแข็งแรง ชีวิตนี้มีรอบให้ความดี มอบให้ศีลให้ธรรมให้คุณธรรมนะ

เราจะได้มีหลักมีข้อวัตรปฏิบัติ มีความสุขในการทำความดี มีความสุขกับการรักษาศีลปฏิบัติธรรม...

หวังว่าทุกท่านทุกคน จะได้น้อมนำธรรมะของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันเพื่อให้เข้าถึงมรรคพระนิพพานด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

เข้าวันครกที่ ๓) มีนาคม พุทธศกราช๒๕๕๗)

๒๗ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๒

๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒

မြေ မောင် ပ.က.၂၄၅၂

မြေ ကိုယ် ပ.က.၂၄၅၂

မြေ မောင် ပ.က.၂၄၅၂

๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๘

๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๐

๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

